

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 97: Forslag til lov om ændring af lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v. (Udvidelse af Kvalifikationsnævnets kompetence).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 30/11 2006. Første behandling 12/1 2007. Betænkning 27/2 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til miljøministeren:

»Vil ministeren redegøre for, hvilke nye initiativer regeringen vil tage i forlængelse af FN's klimapanel's nye rapport?«

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 6/2 2007. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/2 2007).

Begrundelse

Per Clausen (EL):

Baggrunden for, at Enhedslisten har rejst den her forespørgsel, er den nye klimarapport, der kom fra FN's klimapanel. Det er jo ikke, fordi rapporten måske indeholder så meget nyt, i forhold til hvad der er kommet frem tidligere, men den har i hvert fald startet debatten et andet sted.

Den nuværende regering brugte jo i starten af sin regeringsperiode meget tid på at afvikle den indsats, der blev gjort på miljø-, energi- og klimaområdet. Man brugte sin energi på at afvikle det, man kaldte Aukens miljøimperium. Det lykkedes da også i en vis udstrækning, i hvert fald fik man mange ting sat i stå, så det nu er ganske udbredt, at der var tale om de 5 spildte år.

Det, som man i hvert fald nu kan konstatere, er, at de forskere, som arbejder med de her ting, siger, at der ikke er så meget at skændes om mere. Menneskers afbrænding af fossilt brændsel har gjort atmosfærens CO₂-indhold højere, end det har været i 650.000 år, temperaturerne er højere end i de seneste 1.300 år, og hastigheden af både CO₂-koncentrationernes og temperaturernes vækst samt havenes stigen er i dag større end i mange årtier. Vi ser altså en række negative konsekvenser af de klimaforandringer, der sker.

Stillet over for en sådan truende katastrofe er tiden jo ikke inde til halve forholdsregler, tiden er inde til en revolution, en revolution af vores bevidsthed, en revolution af økonomien og en revolution af politisk handling. Siddende over for sådan en udfordring er det jo altid spændende at høre, hvad regeringen har af konkrete forslag til, hvad der skal gøres.

Besvarelse

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Normalt er det kutyme, at man starter med at takke ordførerne nærmest rent rutinemæssigt for at have stillet sådan en forespørgsel. Men denne gang kan jeg sige til hr. Per Clausen, at det virkelig kommer fra hjertet. For jeg synes, det er utrolig flot timet og meget, meget generøst af Enhedslisten, der jo som bekendt er EU-modstandere, så få dage efter at regeringen har været med til at kæmpe et ambitiøst resultat hjem i EU, at give os en lejlighed til her virkelig at glæde os over det samlet i Folketinget. Så stor tak til hr. Per Clausen og Enhedslisten for det.

Kl. 14.00

Internationalt har vi jo fra regeringens side lagt pres på, at vi kan sikre, at det er EU, der viser lederskab i de globale klimaforhandlinger. Hvorfor nu det? Ja, svaret er jo altså enkelt: Fordi der ikke er andre til at gøre det. Og det er derfor, der er så stor grund til at glæde sig over det markante resultat fra topmødet. Nogle af os

kunne måske godt sådan have frygtet for år tilbage, hvordan det dog skulle gå, når 27 medlemslande skulle til at blive enige også om noget, der virkelig koster noget, som kommer til at kræve noget af landene selv, og som kommer til at kræve noget af befolkningerne.

Derfor var det meget, meget glædeligt, at det lykkedes – ganske vist ikke uden kamp, ikke uden sværds slag, ikke uden at ganske mange har måttet trække ganske meget – at få et markant resultat hjem med et mål om en CO₂-reduktion i 2020 i størrelsesordenen 30 pct., et bindende mål for 20 pct. vedvarende energi, øget energieffektivitet og bindende mål for energieffektivitet i EU, mål for biobrændstoffer og vel og mærke forudsat, at det er bæredygtige biobrændstoffer, og en lang række andre ting, som man vil kunne erfare, når man læser ned i papirerne i topmødeerklæringen.

Nu er det altså ikke bare i ord, at EU er førende i de globale klimaforhandlinger, vi kan virkelig også vise, at vi er det i handling. Så det var en stor dag for Europas miljøpolitik, og det var en stor dag for den linje, den danske regering har været bannerfører for, også i EU.

Det vigtigste virkemiddel til at opnå målene herhjemme er den energihandlingsplan, som stats- og regeringscheferne jo altså godkendte, og som jeg sagde, var det ikke mindst vigtigt, at det med det bindende mål for vedvarende energi kom i hus. Det er et af de centrale værktøjer.

Det er helt givet også noget, der kræver omstillinger – nu brugte hr. Per Clausen ordet revolution, og det kan vi såmænd godt enes om – at når 20 pct. af EU's energiforsyning om bare 13 år skal komme fra vedvarende energi, er det en kæmpe omstilling af hele det europæiske samfund, som vi skal have yderligere gang i.

Det er jo det, der er det springende punkt. Ét er at have ambitiøse mål sådan på papiret og i ord, men det svære er jo altså at vise vejen ad hvilken. Hvordan kommer vi helt konkret derhen? Der arbejder regeringen bl.a. aktivt for en revision af EU's kvotedirektiv. Især er der behov for en harmonisering af tildelingsreglerne, som i øjeblikket er meget forskellige i de enkelte medlemslande. Samtidig er det også af afgørende betydning for den danske regering, at vi indretter kvotesystemet mere hensigtsmæssigt for at få en endnu mere omkostningseffektiv klimainsats.

Fra dansk side har det også meget høj prioritet at få flytrafikken inddraget efter 2012 i det fremtidige klimaregime. Det er derfra, der kommer voksende udledninger. Det gør der i øvrigt

også fra skibe, hvorfor det også er vigtigt at få skibe til at være omfattet af kvotesystemet.

Ligeledes ser vi også positivt på den kommende regulering af transportsektoren, hvor regeringen som bekendt arbejder for, at vi på EU-plan får en målsætning om, at kravene til bilers udledning bliver, at de ikke må udlede mere end 100 g CO₂ pr. kørt kilometer, og her taler vi altså ikke om på meget lang sigt, men sådan i løbet af en overskuelig årrække.

Der er altså en lang række ting i gang på europæisk plan. Der er mange ting i gang på det nationale plan – det skal jeg komme tilbage til. Men man kan sige, at beslutningen på Det Europæiske Rådsmøde jo kommer efter, at FN's Klimapanel og de flere tusinde forskere, der er repræsenteret der, har gjort det klart for vel efterhånden alle, at den globale opvarmning, vi har oplevet siden midten af det 20. århundrede, efter alt, hvad forskerne kan fortælle os, er menneskeskabt. Det er det, der er problemet. Det er så heldigvis også det, vi kan gøre noget ved.

Samtidig slår rapporten fast, at den globale opvarmning foregår langt hurtigere end hidtil antaget, og man kan sige, at det jo ikke er sådan, at det er fuldstændig lammende nyheder for os, der sidder her. Det, der er det nye ved den fjerde rapport fra FN's Klimapanel, er, at den siger, hvad den siger, med endnu større sikkerhed, med endnu større tydelighed. Forskerne har altså bortvejret endnu mere tvivl i de år, der er gået, siden den tredje rapport kom.

Kl. 14.05

Man kan så sige, at rapporten altså derfor ikke ændrer ved forudsætningerne bag regeringens lange række af tiltag. Vi vidste godt noget om de her tal, som de kom med. Vi ved godt, at der er klimaforandringer. Vi ved godt, at der skal handles på dem, og derfor er der også sat en lang række ting i gang – også før denne nye fjerde rapport kom.

Vi arbejder fra regeringens side aktivt på flere niveauer: internationalt, europæisk og nationalt. Hvis jeg skal kigge lidt på det internationale, vil jeg sige, at det jo er så utrolig vigtigt, at EU kan spille ind med troværdighed og med noget markant, for det er jo det, der i sidste ende skal få os til at nå at handle hurtigt nok, altså, at vi får en bindende international aftale, hvor vi får lande som USA med, hvor vi får de store udviklingslande som Kina, Indien, Brasilien, Argentina osv. med; nogle af de nye, stærke økonomier skal med i en fremtidig aftale.

Det er også en af grundene til, at regeringen på Danmarks vegne har tilbudt os som vært for den internationale klimakonference i 2009, for det er jo altså det år, hvor vi meget gerne skal have afløseren for det nuværende regime på plads, hvis ikke vi skal risikere, at der kommer et hul mellem, at det nuværende regime udløber i 2012, og det, der så skal følge efter.

En ting, der ikke har fået så meget opmærksomhed i dagene efter topmødet, er, at det jo faktisk også nu er skrevet ind i topmødeerklæringen, at man gerne skal have et mandat fra de internationale klimaforhandlinger formuleret på den næste klimakonference, der finder sted i Indonesien til december, med henblik på at en international aftale kan afsluttes i 2009. Det er mig bekendt første gang, at EU ligesom får skrevet det decideret ind i sådan en beslutning.

Jeg er sikker på, at et dansk værtskab vil give Danmark en unik mulighed for at præge den internationale dagsorden på klimaområdet, og det vil også give os en mulighed for at sikre den nødvendige fremdrift i de internationale forhandlinger i de kommende år. Skulle det lykkes os, vil vi også se det som vores opgave at samarbejde med de kommende par års værter, nemlig Indonesien og Polen, om at se de næste 3 år som en sammenhængende proces frem mod et nyt internationalt klimaregime.

Et andet eksempel på, hvordan vi fra dansk side har sat dagsordenen og skabt fremdrift i de internationale klimaforhandlinger, er jo grønlandsdialogen, hvor jeg inviterede 25 miljøministre fra hele verden til Grønland, dels for at de ved selvsyn kunne se klimaforhandlingerne i Arktis, få nogle fælles referencepunkter, dels for at have en langt mere uformel dialog, og det viste sig jo heldigvis, at den dialog var med til, at der kom fornyet fremdrift i de internationale klimaforhandlinger.

Jeg kan sige, at da vi fulgte op på grønlandsdialogen sidste år i juni i Sydafrika, var et af de mål, vi satte under dialogen, at det næste skulle være, at det ikke kun var et anliggende for miljøministre, det skulle være et anliggende for stats- og regeringschefer at forholde sig til klimaudfordringen. Også i det lys er sidste uges beslutning selvfølgelig utrolig positiv.

Det næste arrangement bliver i Nordsverige, hvor vi altså følger op hele tiden og prøver i det uformelle regi at holde gang i fora, hvor man uformelt kan drøfte fuldstændig konkrete bud på, hvordan en kommende klimaaftale kan se ud.

Jeg vil nævne et tredje og sidste eksempel på, hvordan Danmark også prøver at præge dagsordenen. Vi har her den 8. maj taget initiativ til en høring i det amerikanske senat, hvor vi vil vise, hvad det er, vi gør i EU, der gør, at CO₂-udledningerne vil falde, hvorimod de bliver ved med at stige i USA. Det er jo også en måde at prøve at præge den amerikanske diskussion på, samtidig med at vi jo altså også kan vise, hvad det faktisk er for nogle gode løsninger, vi har at tilbyde.

Nationalt har regeringen igangsat en række initiativer, som jo skal reducere udledningen af drivhusgasser. Vi har sendt en national allokeringsplan ud nu. Vi har en miljøteknologisk redegørelse, og lige om lidt kommer den miljøteknologiske handlingsplan, hvor der bl.a. er partnerskaber på en lang række centrale områder, hvor Danmark står stærkt inden for miljøteknologi og energiteknologier, og hvor vi som noget nyt puljer alle de ressourcer, der er forskningsmæssigt, myndighedsmæssigt, virksomhedsmæssigt osv. Vi har haft udvalg siddende, der er kommet med bud på, hvordan vi kan placere vindmøllerne til havs og til lands, og jeg tror, at alle, der sidder og tager del i den her debat, ved, at det er en af vores helt store udfordringer i de kommende år.

Det er jo let nok at sætte målene, men der kommer altså til at følge nogle beslutninger, der kan ses ude omkring i landskabet deraf, og der håber jeg altså meget, at de samme partier, som er enige med os i, at vi skal have ambitiøse mål for vedvarende energi, også vil hjælpe med til at tage medansvar for den anden del af opgaven.

KL 14.10

Vi har også fordoblet forskningsindsatsen. Vi har sat penge af ikke mindst til forskning i andengenerationsbiobrændsler; der er kommet demonstrationsprojekter, og de første vil komme i gang her meget, meget snart for offentlige midler.

Jeg kunne nævne en lang række ting. Som sagt er der også en allokeringsplan, hvor vi jo først og fremmest fastlægger kvoterne for virksomhederne og især for el- og energiselskaberne. Derudover igangsættes der yderligere nye hjemlige klimatiltag, og endelig fortsætter Danmark sin aktive klimainsats i Østeuropa og i ulandene.

Regeringen har også fremlagt en ny ambitiøs energistrategi, der på lang sigt skal sikre, at Danmark helt kan frigøre sig fra fossile brændsler. I strategien lægger vi som bekendt op til, at vi skal fordoble andelen af vedvarende energi i

år 2025, således at vores energiforbrug dér vil være minimum 30 pct. Men kommer der nye teknologier, nye muligheder undervejs, kan det justeres, og det kan kun justeres opad.

Så har vi sat et øget energisparemål, sådan at vi nu har et energisparemål, der hedder 1,25 pct. om året, og samtidig lægger strategien altså op til at fordoble den offentligt finansierede forskningsindsats, så den fremover kommer til at udgøre 1 mia. kr. om året på det her område.

Ud over at reducere vores udledninger er det selvfølgelig også afgørende, at vi sikrer vores samfund mod de klimaforandringer, som vi må forvente vil ramme vores land i fremtiden, og derfor vil jeg bare ganske kort nævne, at vi jo også har taget initiativ fra regeringens side til at udarbejde en dansk klimatilpasningsstrategi, som skal belyse, hvordan Danmark bedst kan tilpasse sig de fremtidige klimaforandringer. De vil bl.a. stille krav til, hvordan vi bygger vores huse. Det er noget, vi skal tage højde for, når vi laver infrastruktur anlæg, når vi laver nye store offentlige byggerier osv.

Til allersidst vil jeg sige, at det jo også er vigtigt, at alt det her ikke kun har noget med politikere og myndigheder og virksomheder at gøre. Det er også utrolig vigtigt at få den danske befolkning med i den her diskussion. Det er vigtigt at få koblet menneskers daglige forbrug og hverdag sammen med klimaproblematikken, og derfor er det vigtigt, at alle gør en indsats. Uden det bliver det umuligt andet end at sætte mål. Så kan vi godt tage til internationale konferencer, vi kan såmænd også godt hive nogle gode resultater med hjem, men det er jo den enkelte dansker, den enkelte borger, der i sit daglige liv skal være med til også at handle anderledes i morgen, end man gjorde i går.

Hvis f.eks. forbrugerne efterspørger klimavenlige produkter, ja, så viser al erfaring, at markedet og virksomhederne hurtigt følger efter, fordi tingene hænger sammen. Der er altså en sammenhæng mellem det, man kunne kalde den store miljøpolitik og den lille miljøpolitik. Og uden den lille miljøpolitik batter den store miljøpolitik ikke nok. Kun sammen kan vi flytte noget.

Derfor vil regeringen her fra slutningen af måneden og et år frem gennemføre klimakampagnen »Et ton mindre«, som har til formål at give den enkelte borger helt konkrete råd, helt konkrete redskaber til at mindske sin CO₂-udledning, f.eks. gennem valg af transportform,

valg af elektriske apparater og opvarmningsform, ferieformer osv.

Et centralt element i kampagnen vil være en såkaldt CO₂-beregner, hvor personer kan beregne deres helt personlige CO₂-udledning, og man kan såmænd også afgive et løfte om at reducere det. Man får altså noget hjælp til, hvad man helt præcis kan gøre.

Vi er også gået i dialog med både kommuner og erhvervsliv for at få dem til at trække med. Både kommuner og virksomheder har jo også noget at byde på.

Så man kan sige, at det sådan set går helt fra toppen i FN, i klimaforhandlingerne og helt ned til det enkelte individ – der har vi som samfund en lang, lang række initiativer i gang.

Bundlinjen er, at regeringen tager de globale klimaforandringer særdeles alvorligt, og vi arbejder aktivt nationalt såvel som internationalt for at mindske udledningen af drivhusgasser.

Vi har igangsat en række ambitiøse initiativer, der skal sikre, at Danmark går forrest i kampen mod klimaforandringer, og jeg mener sådan set, at de, der nærmest har gjort det til en levevej sådan hele tiden at problematisere, om det nu også kan være rigtigt, om det nu også forholder sig sådan, i hvert fald fik syn for sagn, da 27 stats- og regeringschefer i sidste uge var med til at sætte en fælles ambitiøs europæisk dagsorden.

Kl. 14.15

Forhandling

Per Clausen (EL):

Jeg er selvfølgelig glad for, at miljøministeren er tilfreds med, at Enhedslisten har bedt om at få den her forespørgsel, og at det netop er i dag, for hvis man kan sprede lidt glæde, er det jo altid værd at tage med.

Jeg skal fortsætte med at sprede lidt glæde, for jeg skal sige, at miljøministeren har fuldstændig ret, når hun siger, at de beslutninger, man træf på EU-topmødet i sidste uge, var ambitiøse, og hun har faktisk også ret, når hun siger, at ministerens politik det sidste halve år på det her område har været ambitiøs, i hvert fald i ord.

Men spørgsmålet om, hvorvidt ting er ambitiøse eller ej, kommer an på, hvad man sammenligner med, og når jeg siger, at det har været ambitiøst, er det, fordi jeg sammenligner med den indsats, der indtil nu er ydet i EU, og den indsats, den danske regering ydede de første 5-6 år,

man havde magten i Danmark, som jeg jo indledningsvis karakteriserede som afviklingens år, hvor man jo åbenlyst og stolt sagde, at det, det handlede om, var at afvikle Aukens miljøimperium.

Det lykkedes så i stor udstrækning, og nu har man så taget fat på at genrejse noget igen – og jeg skal lade være med at sige genrejse det samme igen, for så ved jeg, at der er nogle af de borgerlige ordførere, der får det skidt. Man vil have sat noget nyt i værk.

Men lad gå. Det er ambitiøst i forhold til det niveau, man var på, indtil dette år startede. Man kan jo så rejse det spørgsmål – og det synes jeg jo er relevant at gøre – hvad der var forklaringen på, at der skulle gå de her år, hvor der ingenting skete, når vi nu godt vidste, hvordan det forholdt sig, og jeg er sikker på, at miljøministeren i hvert fald har vidst det. Måske har ikke alle i regeringen vidst det. Der må jo være en forklaring på, at nogle af regeringens første og vigtigste indsatser på det her område var at institutionalisere Lomborgtænkningen som den højeste sandhed på området og sørge for, at Lomborg kom på finansloven.

Men nu er vi så i den situation, at man siger, at det er ambitiøst, og så vil jeg sige: Er det så ambitiøst i forhold til det, der må være målsætningen – en målsætning om, at vi i realiteternes verden jo skal sikre, at det ikke bare i Danmark, men europæisk og globalt bliver vedvarende energikilder, der bliver dominerende, at vi får reduceret det globale CO₂-udslip, og at vi i det hele taget får gang i en udvikling, der sikrer, at det bliver miljø og miljømæssig bæredygtighed, der kommer i centrum?

Jeg har godt bemærket, at man i EU har lovet hinanden, at man under alle omstændigheder vil reducere CO₂-udslippet i 2020 med 20 pct. i forhold til 1990. Når man tænker på, at hvis man kommer op på 30 pct., har man sådan en fifty-fifty chance for at overholde den der meget berømte 2-graders-målsætning, som jo er meget omdiskuteret, men som alligevel nok giver et godt indtryk af, hvad det er, man skal ned på, må man jo sige, at det, at man siger, at man vil gå i spidsen med 20 pct. i 2020, jo ikke er ambitiøst set i forhold til det, der er udfordringen, det, vi skal op på.

Så udtaler man – og det er selvfølgelig godt og interessant – at hvis man kan lave aftaler med andre, vil man bevæge sig op på 30 pct. Det, vi vel må kunne forstå her, er, at forhandlingsstrategien går ud på, at hvis man starter med at sige,

at man vil gå langt, nemlig præcis så langt, som alle andre også bør gå, vil det ødelægge forhandlingen.

Det samme problem kan man vel rejse i forhold til udfordringerne, når man kigger på regeringens energiplan. Det er uklart, hvor meget man vil reducere det danske CO₂-udslip i den energiplan, der er kommet fra regeringens side. Det ser ikke så godt ud, hvis vi regner lidt sammen og trækker fra, men der kan, som miljøministeren tidligere har været inde på, jo være ting, man har overset.

Omkring den vedvarende energi kan vi jo bare konstatere, at miljøministerens plan om, at man skal op på 30 pct., i hvert fald betyder et fald i væksten i overgangen til vedvarende energi i en periode, hvor man forlanger af alle andre, at væksten skal stige, og vi har undersøgelser fra både Ingeniørforeningen og Teknologirådet, der viser, at det er realistisk at nå op på 50 pct.

Så alt i alt mener vi faktisk stadig væk, at der er behov for sådan at stramme en lille smule op på ambitionerne, så vi ikke kun er ambitiøse i forhold til den alt for dårlige indsats, der er ydet indtil nu, men også i forhold til at udfylde de målsætninger, der skal opfyldes. Derfor fremsætter Enhedslisten følgende:

Forslag til vedtagelse

- »I forlængelse af FN's klimapanels rapport opfordrer Folketinget regeringen til
- at fremlægge en konkret plan, der kan reducere det danske CO₂-udslip med mindst 50 pct. i 2025 i forhold til 1990 og sikre, at mindst 50 pct. af det danske energiforbrug i 2025 leveres fra vedvarende energikilder,
 - at gennemføre en analyse af det globale CO₂-udslip, som skyldes det danske forbrug, og fremlægge en plan for at reducere dette i samme omfang, som vi reducerer CO₂-udslippet i Danmark,
 - at fremlægge en strategi for, hvordan Danmark sikrer, at EU i 2020 får 20 pct. af sin energi fra vedvarende energi og har reduceret sit CO₂-udslip med 30 pct.,
 - at fastholde EU på, at den industrialiserede verden tager skridt, der sikrer, at CO₂-udslippet fra disse lande reduceres med 30 pct. i 2020, samt sikrer, at Danmark under alle omstændigheder kan fastholde dette krav i forhandlingerne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 46).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er ikke stillet nogen spørgsmål til den pågældende ordfører, og derfor bliver det hr. Eyvind Vesselbo som ordfører for Venstre.

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg har det fuldstændig ligesom miljøministeren. Jeg synes, det er en stor glæde at stå her i dag og svare på Enhedslistens forespørgsel, så jeg kan fortælle Enhedslisten, hvad det er, regeringen og Venstre har været med til at skabe og er i gang med at skabe på klimaområdet. Samtidig kan hele den danske befolkning jo høre med på, hvad det er, vi har gang i på det her område.

FN's nyeste klimarapport sætter endnu en gang fokus på de klimaforandringer, som helt uomtvisteligt er i gang på globalt plan. Rapporten beskæftiger sig med de ændringer, som er sket, og som vil ske i fremtiden. Et væsentligt punkt er samtidig, at den understreger, at det er os mennesker, som er skyld i disse klimaforandringer for størstedelens vedkommende. Derfor er det også os, der skal finde løsninger for at bremse denne meget uheldige udvikling, som er i gang.

Det, der fremgår af FN's nyeste klimarapport, er jo ikke nye oplysninger. Det er ting, vi har vidst i mange år. Ganske vist er der nogle, der har tvivlet på, at den menneskelige indflydelse er så stor, som tilfældet er, men flere og flere er nu helt overbevist om, at drivhuseffekten er menneskeskabt for størstedelens vedkommende, så nu må den debat om det emne være slut, så vi sammen kan koncentrere os om, hvad vi kan gøre ved situationen.

Venstre har længe erkendt alvoren ved den globale opvarmning. Derfor bakker vi også helt og fuldt op om den energistrategi, som regeringen fremlagde for kort tid siden. Denne energistrategi skal netop være med til at sikre en reduktion af drivhusudledningen i Danmark. Energiplanen er første skridt i retning af den langsigtede vision om at gøre Danmark uafhængig af fossile brændsler.

Regeringens energiplan fastslår, at vedvarende energi i 2025 skal udgøre mindst 30 pct. af vores energiforbrug. Det er næsten en fordobling set i forhold til i dag, hvor vedvarende energi udgør en andel på 16 pct. af vores energiforbrug.

Et andet vigtigt punkt i energiplanen er, at andelen af biobrændstoffer til transport skal

øges til 10 pct. i 2020. For at nå det mål har regeringen afsat 200 mio. kr. med det formål at medfinansiere konkrete demonstrationsanlæg til udvikling af andengenerations biobrændstof. Desuden er der afsat 60 mio. kr. til forsøg med biodiesel.

Danmark er et af de lande i verden, som er mest energieffektive. Selv om den økonomiske udvikling er torndet derudad i Danmark i de sidste 30 år, så har energiforbruget stort set ligget på samme niveau i den samme periode. Alligevel skal vi videre med energibesparelser. Vi skal gå fra et energisparemål på 1,15 pct. til 1,25 pct. pr. år. For at nå det mål, der er sat i energiplanen, er det meget vigtigt at satse på forskningen på det område. Derfor afsætter regeringen fra 2010 1 mia. kr. årligt til forskning på energiområdet, og det er en forøgelse på 500 mio. kr. årligt til energiforskningen.

Det er klart, at det ikke er nok, at vi her i Danmark gør en masse for at stoppe udviklingen af drivhuseffekten. Det er derfor også en stor glæde at konstatere, hvordan vi fra dansk side har været med til at sikre, at EU går samme vej som Danmark. Nu har EU førertrøjen på verdensplan, ikke mindst fordi den danske statsminister stod fast og pressede på for bl.a. at få bindende mål for den vedvarende energi. Det lykkedes.

Før statsministeren tog til topmødet i sidste uge, var der stor skepsis over for, om statsministeren nu ville kæmpe for en bindende målsætning. Al skepsis blev gjort til skamme. Og det er glædeligt, at man i oppositionen dog er stor nok til at erkende statsministerens succes på Danmarks vegne.

KL 14.25

Men det er klart, at det ikke er nok, at Danmark og EU nu er helt fremme i skoene. Vi skal have Kina og USA og andre store nationer med. Først når det sker, vil det virkelig rykke. Men der er nødt til at være nogle, der ligesom Danmark går foran og lægger pres på de andre lande. Når man selv viser, at man gør noget, så er det nemmere at få de andre med.

Der er ingen tvivl om, at klimaområdet vil komme til at stå helt centralt i den politiske debat i mange år. Det er ikke så underligt, for det er gået op for flere og flere – også politikere – at det er en alvorlig sag, vi her har at gøre med. Hvis ikke vi gør noget nu, spiller vi hasard med klodens fremtid. Det er derfor godt, at den danske regering har så godt fat i denne sag. Det er derfor også, som jeg sagde i starten af min tale,

en stor glæde for mig at kunne fremhæve og støtte regeringens initiativer.

Jeg skal derfor på vegne af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget ser med største alvor på rapporten fra FN's klimapanel.

Folketinget noterer med tilfredshed initiativerne, regeringen har taget nationalt og internationalt for at begrænse drivhusgasudledningerne. Danmark har presset på for de af stats- og regeringscheferne netop vedtagne EU-målsætninger.

I kraft af allokeringsplanen og energistrategien vil Danmark

- frem til 2012 reducere CO₂-udslippet med 21 pct. i forhold til 1990 – et af verdens største reduktionsmål,
- fastlægge et mål om at anvende mindst 30 pct. vedvarende energi i 2025,
- øge energispareindsatsen til 1,25 pct. årligt,
- fordoble forsknings- og udviklingsmidlerne til miljøvenlig energiteknologi og
- sikre, at bæredygtige biobrændstoffer til transport udgør 10 pct. i 2020 og satse markant på udvikling af 2. generations biobrændstoffer.

Folketinget ser frem til »1-ton-mindre-kampagnen« med fokus på den enkeltes ansvar og til fremlæggelsen af regeringens bebudede klimatilpasningsstrategi.

Folketinget opfordrer regeringen til at fortsætte den ambitiøse indsats, som også tilbuddet om dansk værtskab for klimakonferencen i 2009 understreger.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 47).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Bliv endelig stående, for der er en lang række spørgsmål. Jeg har tre spørgsmål: hr. Johs. Poulsen, hr. Torben Hansen og hr. Per Clausen. Først er det hr. Johs. Poulsen.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg noterede med glæde, at Venstres ordfører, hr. Eyvind Vesselbo, sagde, at der havde været en

diskussion om, hvorvidt klimaforandringerne var menneskeskabte. Den diskussion, den debat må være slut nu, sagde hr. Eyvind Vesselbo. Det noterer jeg med glæde. Jeg synes, det er et markant og rigtigt udsagn, at den debat må være slut.

Men betyder det også for hr. Eyvind Vesselbo, at han dermed siger til mange af sine partifæller og til mange af dem, som indtil for ganske nylig stort set har brugt al deres tid på at skabe tvivl om, hvorvidt klimaforandringerne var menneskeskabte, og i høj grad også har brugt deres energi og tid på at skabe tvivl om, hvorvidt det kunne betale sig at sætte ind mod de menneskeskabte klimaforandringer, at de har taget fejl? For det ville jo være en ekstra understregning af, at der her er et totalt opgør med alt, hvad man stort set overvejende har sagt i den første del af regeringens levetid.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg står her som ordfører for Venstre, og derfor udtaler jeg mig på Venstres vegne og også på hele Venstres folketingsgruppes vegne. Derfor synes jeg, at det ville være lidt underligt, hvis jeg skulle gå hjem og sige til dem, at det, jeg siger her, er Venstres politik, for det ved de udmærket godt. Så det er der ingen grund til.

Det er ganske klart, og det har det været hele tiden, at drivhuseffekten er menneskeskabt, og vi har nu fået rapport efter rapport, som har understreget det. Jeg kan ikke forstå, at hr. Johs. Poulsen er så overrasket over, at Venstre har det synspunkt.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg har ikke noget imod, at hr. Eyvind Vesselbo er forundret. Men jeg synes, at det er vigtigt at få det sagt til både omverdenen og i virkeligheden også på alle måder få givet meldinger til hr. Eyvind Vesselbos kolleger, ikke bare i folketingsgruppen, men også i alle andre sammenhænge, for de har brugt al deres tid gennem flere år på at sætte spørgsmålstegn ved, om klimaforandringerne var menneskeskabte. Det slås nu fast, at de har taget fejl og har brugt deres tid forkert, og at de i virkeligheden har været til skade for dem, der har ønsket, at der sættes ind over for de menneskeskabte klimaforandringer. Det er godt.

Jeg noterede også, at hr. Eyvind Vesselbo sagde, at han var glad for, at statsministeren stod fast i EU-forhandlingerne, og han roste oppositionen for, at vi har tilkendegivet, at vi også syntes, at det var godt. Deri er vi enige. Men når hr. Vesselbo mente, det var godt, at statsministeren stod fast, og når vi også syntes det, så var det vel først og fremmest i lyset af, at de to fagministre, energiministeren og miljøministeren, på forhånd ikke ville binde sig ved at stå fast, altså på et bindende mål, som svarede til det, man kom ud med. Så jeg går ud fra, at det også er på den baggrund, hr. Vesselbo glæder sig.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg kan høre, at hr. Johs. Poulsen meget gerne vil snakke om ting tilbage i tiden, kigge i bakspejlet. Jeg har det sådan, at jeg meget gerne vil kigge fremad, og det, jeg har fremlagt her, er det, som regeringen og Venstre gerne vil være med til at gøre i fremtiden.

Det er jo en lidt speciel debat at fokusere på mange års diskussion og grøftegravning på det her område. Var det ikke meget smartere, at vi arbejdede sammen om at finde nogle fornuftige løsninger? Det var faktisk derfor, jeg sagde: Den debat er slut, der er ingen grund til at diskutere de ting mere, og nu skal vi finde ud af, hvordan vi gør det sammen.

Med hensyn til statsministeren er jeg jo glad for, at statsministeren kunne dokumentere, at det brev, som Socialdemokratiets formand blev lokket til at skrive til statsministeren, om at han skulle holde fast, jo ingen mening havde, for selvfølgelig ville statsministeren holde fast i bindende mål. Og det kom igennem.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Venstres hundrede og firs graders drejning på det her område rejser jo en yderst interessant debat. Nu mener man lige pludselig, at alt, hvad man har sagt de tidligere 5 år, var forkert. Det er vi selvfølgelig glade for.

Men betyder det så også, at Venstres ordfører synes, at eksempelvis de 84 mio. kr., som man har brugt på Lomborginstituttet, hvor det, der kom ud af det på klimaområdet, var, at man skulle flytte folk og så bygge diger, var 84 spildte millioner kroner? Det må jo være den naturlige konsekvens af det her, når man nu endegyldigt har fået sin egen holdning gjort klar, den, som resten af Folketinget jo har haft de seneste

5 år, nemlig at det her er menneskeskabt, og at der skal handles aktivt; der skal ikke bare bygges diger, og folk skal ikke bare flyttes.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu lægger hr. Torben Hansen noget i mine ord, som jeg aldrig har sagt. Jeg har ikke sagt, at det er 5 spildte år, eller at vi har spildt tiden. Overhovedet ikke. Regeringen har arbejdet ihærdigt på det her område. Det var jo den her regering, der, da vi kom til i 2002, indgik aftalen om Kyoto og om fordelingen i EU, som Socialdemokratiet jo ikke havde kunnet få på plads, mens de var i regering. Så jeg kan slet ikke se, at der er nogen kovending.

Så er der spørgsmålet om det, som hr. Torben Hansen kalder Lomborginstituttet. Det hed Institut for Miljøvurdering. Bjørn Lomborg blev ansat der sammen med en masse andre forskere til at komme med nogle rapporter, og det var hans rolle. Han repræsenterer ikke og har aldrig repræsenteret Venstres politik på miljøområdet.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Man bliver rørt til tårer, når man skal høre Venstres ordfører sige, at de har været aktive. Synes Venstres ordfører, at det er at være aktiv, når vi eksempelvis tager energistrategien, at regeringen, efter vi havde lavet fælles aftaler den 29. marts 2004, hvor det lå klart, at regeringen skulle komme med en strategi, kom med strategien den 17. juni 2005? Og nu har man meddelt, at man måske kan forhandle – også på baggrund af den nye, man har fremlagt – engang i løbet af maj 2007.

Kl. 14.35

Synes hr. Vesselbo virkelig, det er at handle hurtigt, at regeringen, når vi når til maj måned, har brugt 23 måneder på absolut ingenting? Der er ikke blevet sikret vedvarende energi, og der er ikke lavet faste mål og planer for, hvad man vil herhjemme i Danmark. Der er ingenting sket på 23 måneder inden for energiområdet. Synes hr. Vesselbo virkelig, at det er at handle hurtigt?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Der må åbenbart være noget, der er smuttet for hr. Torben Hansen. Jeg synes ellers, at hr. Torben Hansen plejer at følge godt med. Der blev jo fremlagt en energiplan for ganske kort tid siden fra regeringens side. Er det ikke et bevis på, at

der sker noget? Statsministeren rejser ned til EU og får en kæmpe succes og kommer tilbage med et resultat, som ikke engang Socialdemokratiet havde kunnet forestille sig kunne lade sig gøre at få, fordi man ikke selv magtede at gøre noget i den retning, mens man sad i regering.

Så jeg har svært ved at se, at regeringen ikke gør noget. Jeg mener tværtimod, at ministeren brugte op mod 20 minutter – hvis det var så meget tæltid, hun havde – til at fortælle, hvad regeringen har gjort. Der håber jeg da, at hr. Torben Hansen har hørt efter, for det kunne være, at hr. Torben Hansen, når vi nu skal forhandle om de her ting fremover, kunne have gavn af at vide, hvad han skal forhandle om.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu er der vel ikke noget at sige til, at det tager lang tid for regeringen at nå frem til en energihandleplan. Det, man kan være lidt trist til mode over, er, at det tager så lang tid at nå frem til så lidt.

Men jeg vil godt spørge hr. Eyvind Vesselbo, om han kan løfte sløret for, hvad der er Venstres målsætning omkring, hvor meget vi skal have reduceret Danmarks CO₂-udslip i 2025. For jeg synes ikke, at det fremgik af det, hr. Eyvind Vesselbo sagde, og vistnok heller ikke af det, ministeren sagde.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg mener, at jeg ganske klart gjorde opmærksom på, at vi, hvilket ikke er overraskende, bækker regeringens målsætninger op på det her område. Det er de målsætninger, som ligger i energiplanen; det er de målsætninger, der ligger for vedvarende energi; det er de målsætninger, der ligger for CO₂-udslippet. Jeg kan ikke se, at der skulle være forskel på det, regeringen mener på det her område, og på det, som Venstre mener. For på det område ligesom på alle områder støtter vi jo regeringen.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er vel den skæbne, miljøministeren har, at Venstre følger hende i den her sag. Men det, jeg gerne vil spørge hr. Eyvind Vesselbo om, for det fik jeg ikke noget svar på, er: Hvad er regeringens og Venstres målsætning for, hvor meget vi skal reducere CO₂-udslippet i Danmark med i år

2025? Det må vel være muligt at få det tal at vide.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det står jo ganske klart i energiplanen, så det kan hr. Per Clausen selv slå op.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Nu er det fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Vesselbo, at der så må være en hemmelig side i regeringens forslag til energipolitik. Jeg har ikke nogen steder kunnet se, at der står, hvor meget man vil reducere Danmarks CO₂-udslip med i 2025, men der må jo være foretaget nogle beregninger.

Så hvad er regeringens og Venstres holdning til det? Hvor langt skal vi have vores CO₂-udslip ned i 2025? Det synes jeg må være rimeligt at få et bud på her i dag.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det, der er regeringens udgangspunkt, er jo det, der står ganske klart i energiplanen, nemlig at vi skal gøres fri af fossile brændsler på længere sigt. Det er det langsigtede mål. Det sagde jeg også i min ordførertale. Så det står ganske klart, hvad målet er.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu snakker vi altså ikke om, når både hr. Vesselbo og jeg er afdøde, men om 2025. Hvad er regeringens målsætning for nedbringelse af CO₂-udslippet i 2025? Det er jo ikke noget kompliceret spørgsmål, jeg stiller. Kan jeg ikke bare få et meget enkelt svar, f.eks. et tal?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det, som regeringen har gjort, er jo at være aktiv med hensyn til at få EU til at reducere CO₂-udslippet, få en aftale om reduktionen af CO₂-udslippet. Det, der er centralt i det her, er jo, at Danmark er en del af den byrdefordelingsordning, som skal foretages af EU, og derfor er vi jo afhængige af, hvad der sker i EU. Så at fastsætte et mål på nuværende tidspunkt, når man skal til

at lave en fordeling, ville være fuldstændig forkert.

Kl. 14.40

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Torben Hansen som ordfører.

Torben Hansen (S):

Videnskabelige beviser kan ikke længere fornægtes. Således skrev statsministeren i Politiken torsdag i sidste uge. Nu gik det altså ikke længere at benægte videnskaben omkring klimaforandringer og menneskets andel i dem. For bare et par år siden bagatelliserede statsministeren drivhuseffekten. Han sagde på et vælgermøde i Holstebro, at jo, jo, drivhuseffekten skulle vi da modvirke, men klodens temperatur har jo tidligere bevæget sig op og ned, og omkring år 1000 var det varmere, og Grønland har haft et frodigere klima, og hvis man hver dag gik og troede på oversvømmelser, så var det en trist tilværelse osv.

Derfor er det yderst velkomment at høre fra statsministeren, at han nu ikke længere vil fornægte videnskaben.

Det må vi så håbe på, for vi har oplevet en yderst modstræbende attitude fra regeringens side til en aktiv klimaindsats de seneste 5 år. Vi kalder dem de 5 spildte år i miljø- og energipolitikken. 5 spildte år i kapløbet mod klimaforandringer, 5 spildte år i erhvervskapløbet om at sætte sig nye mål for miljøteknologier og 5 spildte år i forskningskapløbet, hvor vi er kommet bagud.

De 5 spildte år som følge af, at regeringen har sat udviklingen i stå, er der stor risiko for vil komme til at forfølge os i mange år. Forskningen, udviklingen og erhvervslivets planlægning er ikke noget, man bare lige kan åbne og lukke som en eller anden 7-Eleven-butik. Vores virksomheder og forskere må have sikkerhed for, at politikerne ikke pludselig lukker for henen.

Men desværre er det lidt tvivlsomt, hvor dybt den nye erkendelse egentlig stikker hos VK-regeringen, når vi også kan høre finansministeren tale om klimapolitik som kejserens nye klæder og et vaterpas uden boble. Men lad os nu håbe, at der ikke bare kommer ord, men også handling, for det er Socialdemokratiets opfattelse, at der skal handles nu, både internationalt og så sandelig også nationalt. Det kan hurtigt blive for sent. Klimaforandringerne er i fuld gang, og det haster med at sætte modforanstaltninger ind.

Men midt i al den tristesse er det måske også værd at hæfte sig ved, at Sternrapporten fra efteråret – ud over at tegne et meget dystert billede af antallet af klimaflygtninge og arter, der vil forsvinde de kommende år – også anviser, at reel politisk handling kan bremse den skæve udvikling, nemlig hvis der bliver investeret i energibesparelser og VE.

Der gav EU's topmøde i sidste uge jo håb om effektiv handling. I 2020 skal 20 pct. af energiforsyningen i EU komme fra vedvarende energi. Dertil har man sat sig et mål om at spare 20 pct. på energiforbruget, og EU vil i de globale klimaforhandlinger spille ud med et krav om 30 pct. reduktion af klimagasser.

Det er et godt resultat. Statsministeren havde ellers tidligere kastet håndklædet i ringen med en snak om, at vejledende mål ikke var så ringe endda, hvis bindende mål ikke kunne opnås. Hvis en bokser går i ringen med den holdning, at en andenplads heller ikke er så dårlig, kan han lige så godt kaste håndklædet i ringen fra start og spare sig de knubs.

Regeringens nye energiudspil, som vi tidligere har talt lidt om, synes vi er uden virkemidler, og branchen kalder det også langt hen ad vejen en fristil. Når man først kan starte forhandlingen i maj måned, er der reelt gået 23 måneder, hvor dette land også har standet i våde på energipolitikens område, og det er for dårligt.

Men det momentum, der er nu, både nationalt og internationalt, skal udnyttes således, at Danmark igen kan gå hen og være et foregangsland på det her punkt. Derfor er Socialdemokratiets holdning til det her, at eksempelvis den danske forsyning med vedvarende energi skal udbygges, så vind og sol og biomasse i 2025 vil udgøre 45-50 pct. af det danske energiforbrug; at vi får 3.000 MW havvindmøller, 1.000 MW på land de næste 10 år. Og så må regeringen se at få lavet det landsplandirektiv, som den gladelig gjorde, da det var 8.000 nye sommerhuse, der skulle bygges. Men når det drejer sig om fremtidens klima, fremtidens energipolitik, kan man ikke finde ud af det. Det virker lidt underligt.

Kl. 14.45

Så synes vi også, at det samlede danske energiforbrug, inklusive transport, fortsat skal reduceres med omkring 1,7 pct. som tidligere aftalt frem mod 2025. Danmark kan blive foregangsland igen og dermed yde en vigtig indsats i den globale kamp mod klimakatastrofen. Danskerne vil gerne være med, og der er et ønske om en an-

den politik med et helt andet politisk engagement.

Som det også tidligere er blevet sagt, er klimaproblemerne et personligt ansvar for alle mennesker. Det er vi enige i. Men man skal også lige huske, at det er dem, der tager de politiske beslutninger, der har det allerstørste ansvar.

Jeg skal på vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Det kræver hurtig, målrettet indsats at holde den globale opvarmning under +2 grader i dette århundrede. For hvert spildt år bliver indsatsen vanskeligere og dyrere.

EU's beslutning om en bindende målsætning på 20 pct. VE i 2020 er et vigtigt fremskridt, men indsatsen må ikke stoppe her – kun EU kan påtage sig lederskabet i de internationale klimaforhandlinger.

Regeringen opfordres til umiddelbart at arbejde aktivt for, at EU forpligter sig til

- 20 pct. energibesparelser i 2020 og
- 30 pct. reduktion i udslippet af drivhusgasser i 2020.

Folketinget beklager, at etableringen af vedvarende energi i Danmark er gået i stå siden 2001. Regeringen opfordres til

- at indfri 2004-aftalen om 400 MW havvind, 350 MW landvind og fordobling af biogaskapaciteten,
- at realisere målet i bæredygtighedsstrategien fra 2002 om at halvere det danske CO₂-udslip inden for en generation, og
- at fremsætte forslag, der nedbringer bruttoenergiforbruget med min. 1 pct. årligt i forhold til 2005-niveau.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 48).

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Så fik hr. Torben Hansen afleveret endnu en miljømæssig svada mod regeringen, og jeg tager naturligvis afstand fra hr. Torben Hansens udlægning af regeringens politik. Det er jo således, at ser man på hr. Torben Hansens vedtagelse og på den vedtagelse, som regeringen har fremsat,

er de jo ens på en række punkter, og det kan vi lige starte med her i det første spørgsmål. Regeringen arbejder på et mål om at anvende mindst 30 pct. vedvarende energi i 2025. Regeringen arbejder på øget energibesparelsesindsats til 1,25 pct. årligt og en fordobling af forsknings- og udviklingsmidlerne. Er det ikke konkret handling?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Det er det, som regeringen har skrevet i sit energioplæg fra januar. Indtil nu, når man så har for søgt – det ved hr. Christian Wedell-Neergaard jo også – at gå lidt i dybden med det, få fundet ud af, hvilke beregninger der ligger bag, og hvorfor regeringen ikke kan gå højere, så er det eneste svar, man får for nuværende, at det må vi kigge på under forhandlingsrunden i maj måned. Det er fine tal, men der bliver ikke anvist noget om, hvordan man skal opnå dem.

Kl. 14.50

Bortset fra det, som vi jo også tidligere har påpeget sammen med resten af oppositionen, så mener vi faktisk, at de 30 pct. i 2025 er meget, meget uambitiøst. Hvis man tager den fremskrivning, der har været indtil nu, kan man nærmest uden problemer nå derop. Vi har sådan set lagt frem, at vi synes, man skal op på 45-50 pct., og det har, hvilket andre også har sagt fra talerstolen i dag, både Ingeniørforeningen og Teknologirådet sagt det danske system kan klare. Det vil være rimeligt, at man har en ambition om 45-50 pct.

Indtil nu har jeg kun hørt nogle skåltaler, men som jeg også tidligere har sagt, var der ikke meget i glassene.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er klart overbud fra Socialdemokratiets side. Vi er vant til på alle områder, at siger vi, at vi har et mål på 30 pct., så kan Socialdemokratiet naturligtvis komme med et mål på 50 pct. Det er klart.

Men sagen er den, at hr. Torben Hansen jo heller ikke anviser virkemidlerne. Det er sådan, at hr. Torben Hansen meget slet indpakket taler om et landsplandirektiv, hvor vi i forbindelse med placering af møllerne er gået frem med en frivillig ordning og er gået ud til kommunerne og har spurgt, om de ikke kunne placere de møller. Men kan hr. Torben Hansen forklare mig, hvordan det kan være, at man fra Socialdemokratiets side tvangsmæssigt vil placere over

1.000 møller af 100 meters højde i landet, og hvordan det skal kunne opfattes som et positivt initiativ?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Nu får jeg at vide af den konservative ordfører, at der er tale om et klart overbud. Jeg må sige, at jeg så deler skæbne med Ingeniørforeningen i Danmark, og dem kan man ikke just anklage for ikke at kende noget til det her område. Jeg deler også skæbne med Teknologirådet, hvor jeg tror at også hr. Wedell-Neergaard er med i styregruppen for dette projekt. Så hvis det er hr. Wedell-Neergaards udlægning af, hvad et klart overbud er, så påtager jeg mig det gerne.

Jeg kan bare konstatere, at jeg så har et overbud sammen med resten af sagkundskaben inden for det her område. Det, som det vel reelt drejer sig om, er: Hvordan får vi sikret den vedvarende energi, og hvordan kommer vi op på de 45-50 pct.? Og det kan vi, det viser systemerne. Så synes vi også, at man skulle have en målsætning om at gøre det i stedet for at lande dernede, hvor man nærmest stort set alligevel var nået op uden den store indsats, hvilket er regeringens udspil.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil egentlig bare spørge hr. Torben Hansen, om målet ikke er 100 pct. vedvarende energi. Hvis man alligevel skal spille lidt stort ud, kan man lige så godt sige 100 pct. i stedet for kun 50 pct. Men det er jo ren overbudspolitik. Jeg kunne godt tænke mig at stille hr. Torben Hansen et par spørgsmål, når man er ude med overbudspolitik: Hvad er prisen for den overbudspolitik? Hvor mange ekstra milliarder skal vi sætte af på området?

Så kan man jo sige om Ingeniørforeningen og Teknologirådet og alle de andre, at det jo godt kunne være, at de havde en særinterese i at sige, at vi skal have flere vindmøller, vi skal have mere vedvarende energi. For det er jo også deres arbejdsgivere, der bliver beskæftiget i den branche her.

Så det interessante spørgsmål er: Hvor meget har hr. Torben Hansen og hans parti afsat til at opfylde de her ønsker?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Nu tror jeg, det er klart for hr. Jørn Dohrmann, at uanset om man taler om 45-50 pct. eller om 100 pct., så er vi temmelig langt ude rent tidsmæssigt. De 45-50 pct., som vi har lagt for dagen, er jo i 2025. Det er alt andet lige svært at begynde at sætte penge på, hvad det vil koste i 2025.

Men det, der jo er værd at bemærke, er, at den indsats, man har haft indtil nu, som blev genereret op igennem 1990'erne på hele vindområdet – for at tage et eksempel – jo for det første har ført til, at de danske elforbrugere meget ofte er sluppet billigere, fordi vindmøllerne har været med til at holde strømpriserne nede. For det andet har vi i dag mellem 20.000 og 25.000 direkte ansatte inden for vindmølleindustrien, og det er sammen med den øvrige energiexport et af de største eksportområder, vi overhovedet har.

I stedet for måske hele tiden at tale om, at det koster penge – der kan jeg forstå, at Finansministeriet og Ingeniørforeningen er uenige, fordi de bruger helt forskellige diskonteringsrenter, henholdsvis 3 og 6 pct., hvilket vil sige, at man kan forrente alt ihjel, hvis det er det, man vil – så synes jeg, man skal se det, som om det her er en både miljømæssig og en beskæftigelsesmæssig gevinst, hvilket vi for øvrigt også er nødt til at få, hvis både hr. Dohrmann og jeg synes, at der skal være en fornuftig verden at efterlade til vores efterkommere.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Når jeg ser rundt, så har vi i hvert fald noget af verdens dyreste el, men på spørgsmålet om, hvad der er skyld i det, vil hr. Torben Hansen nok svare, at det skyldes andre ting. Det er ikke kun, fordi man bare har satset på vindenergi og andre alternative energiformer. Det har selvfølgelig kostet penge at løbe det i gang. Det var én ting.

En anden ting er, at jeg godt kunne tænke mig at spørge Socialdemokratiet, om det kan udelukkes, at Socialdemokratiet vil støtte det forslag, som regeringen sammen med Dansk Folkeparti har lagt frem her i dag, når vi skal til at stemme senere i dag. Det er jo ret interessant, for jeg synes egentlig, at der ikke er den store forskel. Men hvor er det, at hr. Torben Hansen ser forskellen imellem den vedtagelse, som Socialde-

mokratiet har lagt frem, og den vedtagelse, som regeringen og Dansk Folkeparti har lagt frem?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Jeg tror rolig, at jeg kan berolige hr. Dohrmann med, at det ikke er vind, der er skyld i de høje elpriser, der er herhjemme. Det tror jeg. Hvis nu hr. Dohrmann sætter sig ned og dechifrerer en elregning, kan han i hvert fald konstatere, at det ikke er vind, der er skyld i det. Der ligger rent faktisk et forskningsprojekt fra Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut, nu hedder det vist Anvendt Kommunal Forskning, som jo viser, at vindmøllerne var med til at holde elpriserne nede og ikke har været med til at holde dem oppe på et højt niveau, hvilket er det billede, som Dansk Folkeparti gerne har villet cementere rundt omkring i det åbne land.

I forhold til vedtagelsen har jeg ikke set regeringens vedtagelse på skrift, men Socialdemokratiet har sammen med SF og Det Radikale Venstre fremsat et forslag til vedtagelse, som vi rent faktisk synes er bedre end det, som hr. Dohrmann står bag.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er meget glad for hr. Torben Hansens tale, også for, at han gentagne gange understregede, at man i 2025 ville kunne nå op på at have en andel af energien, som er vedvarende energi, på 40-50 pct., men jeg synes ikke, at jeg kunne genfinde den formulering i forslaget til vedtagelse. Jeg vil derfor gerne spørge hr. Torben Hansen, om det er udtryk for, at Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF, når det kommer til stykket, har opgivet den intention i de kommende forhandlinger med regeringen.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Det tror jeg bestemt ikke hr. Per Clausen kan regne med. Jeg bliver nok nødt til at skuffe hr. Per Clausen. Hr. Per Clausen ved jo også, at de fire partier i fællesskab rent faktisk tidligere i februar har lavet et fælles oplæg om, hvilken andel vi mener VE skal udgøre af det samlede forbrug. Det ligger på 45-50 pct.

Nu ved hr. Per Clausen jo også, at en vedtagelse maksimum må være på 150 ord, og vi synes også, det har været vigtigt at få påpeget, at der rent faktisk også findes eksempelvis en generationsmålsætning i bæredygtighedsstrategi-

en fra 2002. Der findes nogle aftaler for 2004, der ikke bliver levet op til for nuværende, og aftaler, som regeringen har taget med i allokeringsplanen som opfyldte i forhold til det, man har indberettet til EU. Derfor syntes vi, det var vigtigt at få det med, også fordi vi tidligere har givet udtryk for det samme, sammen med hr. Per Clausen for øvrigt.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er meget enig med hr. Torben Hansen i, at der er mange ting, der er vigtige, og antallet af ord kan somme tider være et handicap. Men jeg lagde bare mærke til, at hr. Torben Hansen i sin tale i dag mange gange gentog det med de 40-50 pct. Så kan jeg måske ikke helt forstå, hvordan det kan være, at det lige var det, der ikke blev plads til i vedtagelsen.

Men jeg er selvfølgelig tilfreds med, at hr. Torben Hansen siger, at det stadig væk er Socialdemokraternes politik, og at det stadig væk er de politiske synspunkter, som oppositionen står sammen om. For det kan jo vise sig at få betydning i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at han kan være helt rolig. Hvis det var sådan, at jeg ikke agtede at stå ved dem, hvorfor skulle jeg så stå og gentage det heroppe tre, fire eller fem gange? Det ville være temmelig dumt, for der vil altid være nogen, der kan huske, hvad man har sagt og gjort heroppe. Så heroppe siger man kun, hvad man agter at stå ved.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Hvis man agtede at stå ved det, havde man vel også skrevet det i den her vedtagelse, for så kunne vi jo komme til at stemme om det, så Socialdemokratiet sammen med de andre partier kunne dokumentere, at det, som hr. Torben Hansen kom med forslag om, var noget, man stod ved.

Nu skal jeg hjælpe hr. Torben Hansen lidt, hvis hr. Torben Hansen siger: Det her står vi ved, men vi vil bare ikke lige have det med, for så bliver vi bundet op på det. Kunne hr. Torben Hansen ikke lige forklare: Hvordan vil man nå det mål på 40-50 pct.? Hvad er det for nogle virkemidler, man vil bruge for at nå 40-50 pct. vedvarende energi?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Som også hr. Eyvind Vesselbo ved, findes der mange forskellige virkemidler, ja, der findes en bred palet. Det så vi også op gennem 1990'erne, hvor man trods alt kom et pænt stykke vej med vindenergi. Der er mange ting, der er noget om den geografiske placering, der vil være noget angående priserne, og der vil også være helt kontante krav. Vi kan måske i fællesskab opfinde et helt andet eller tredje eller fjerde system, hvor private gør på samme måde, som man gjorde op gennem 1990'erne, hvor mange slog sig sammen i lav, og det er vigtigt, at vi får de tanker ind i billedet igen. Der findes altså et bjerg af forskellige virkemidler.

Men jeg vil også endnu en gang påpege over for hr. Eyvind Vesselbo, at når jeg siger 45-50 pct., som jeg siger sammen med den øvrige opposition, skyldes det, at Socialdemokratiet har skrevet det tidligere, og det står vi ved. Jeg er godt klar over, at hr. Vesselbo kommer fra et sted, hvor det er normalt, at selv om man siger noget fra talerstolen, forpligter det ikke. Men det gør det der, hvor jeg kommer fra; der forpligter det.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, det tror jeg da også, men jeg undrer mig bare over, når man nu mener det så stærkt, at det ikke er med i forslaget til vedtagelse, for det er jo i en vedtagelse, man beskriver, hvad det egentlig er, man gerne vil gøre, så det er jo ikke helt uvæsentligt. Men jeg synes ikke, jeg fik noget særlig klart svar fra hr. Torben Hansen om virkemidlerne. Er det noget med 1.300 vindmøller spredt alle mulige steder rundt omkring i Danmark? Hvis det er det, der er tilfældet, hvordan vil hr. Torben Hansen så få placeret alle de vindmøller?

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Hvis hr. Vesselbo havde hørt efter, hvad jeg sagde, og hvis hr. Vesselbo også ville kigge på den størrelse, som eksempelvis vindmøller har i dag, ville han vide, at der slet ikke er tale om 1.300. Til sammenligning er det rent faktisk sådan, at af dem, der er stillet op i dag, vil i hvert fald et sted mellem 5.000 og 6.000 være parat til skrotning inden for de næste 10-15 år, fordi en del af dem blev opstillet i løbet af 1990'erne. Det er klart, at med en eller anden forlængelse af fri-

sten og ved at kigge på skrotningsordningerne kan vi finde de mest optimale placeringer.

Men hvis det ikke er gået op for hr. Vesselbo, er det jo så heldigt, at de rent faktisk bliver større og større og mere og mere effektive. Vi må nok erkende, at nogle af dem, der er blevet sat op tidligere, ikke blev placeret helt optimalt, men det kan vi undgå fremover, for langt hen ad vejen kan man i de kommende år skifte tre eller fire møller ud med en enkelt, der yder fuldstændig det samme, og så lige placere et par stykker ekstra rundt omkring. Jeg er meget rolig med hensyn til, at det nok skal komme til at fungere, hvis hr. Vesselbo ellers vil være med til det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre til næste ordfører, som er hr. Jørn Dohrmann.

Jørn Dohrmann (DF):

Det er jo et meget spændende emne, men i hvert fald som jeg ser det, kan vi vel konkludere, at selv Enhedslisten nu har gennemskuet, at Socialdemokratiet ikke ønsker at leve op til det, man siger fra talerstolen, for så havde man selvfølgelig skrevet det ind i sit forslag til vedtagelse.

En anden ting, som jeg også synes har præget den diskussion, der har været indtil nu, er, at placering af vindmøller ikke bare er ligetil. Jeg vil i hvert fald godt spørge hr. Torben Hansen, hvor langt han bor fra en vindmølle, for det er jo ikke sjovt at være nabo til en stor vindmølle, som suser og kaster skygge og den slags ting. Derfor skal de store nye vindmøller ikke bare lige placeres rundt omkring i naturen. Placeringen skal overvejes nøje, og derfor vil vi måske også se, at nogle af de kommuner ikke er så hurtige til at placere nye vindmøller.

Jeg mener også, at når vi har diskussionen om FN's rapport, er det selvfølgelig vigtigt at stille sig selv nogle spørgsmål. 90 pct. af dem, som er spurgt, peger på, at problemet *måske* kan være menneskeskabt, så der er altså stadig 10 pct., som stiller sig tvivlende og mangler nogle afgørende beviser på området. Men alligevel er der masser af politikere, der træder frem og siger, at vi nu har et resultat, og at vi nu har det svar, som vi ønsker at alle skal give. Der er ikke nogen, der spørger, om det nu også er slået hundrede procent fast. Nej, det er det ikke, men der er selvfølgelig en sandsynlighed for, at det er i den retning, det går.

Jeg vil også sige, at der egentlig er mange andre spørgsmål, man kan stille sig selv. Med de tiltag, som er gjort på baggrund af 1990-tallene, gik Danmark foran og påtog sig en stor forpligtelse i sammenligning med mange andre lande. Vi forpligtede os til 21 pct., og det er verdens største reduktionsmål, som vi selvfølgelig skal være stolte af. Men vi skal også være klar over, at det har en pris, især når vi kan konstatere, at der er andre lande, der overhovedet ikke gør noget som helst, og derfor skal vi selvfølgelig som almindelige borgere sige til os selv: Hvad kan vi gøre for at reducere vores CO₂-udslip, også fremadrettet? Når man gør den slags tiltag, må hovedmålet selvfølgelig være, at man på lang sigt gør sig fri af afhængigheden af de fossile brændstoffer, og det skal vi selvfølgelig også være parat til at gøre i Danmark, sådan som vi også har gjort i stor udstrækning.

Selvfolgelig er der områder, som vi mener der bør være fokus på. Biobrændstoffer kunne f.eks. være et af de områder, hvor vi burde spørge os selv: Kan vi ikke gøre noget mere for, at vi faktisk får udviklet en andengeneration af biobrændstoffer og får teknologien fremmet? Det tror jeg er en af vejene frem. Vi skal også stille krav om, at når vi f.eks. skal have et nyt fjernsyn eller et nyt stereoanlæg, skal det slukke automatisk. Vi kender alle sammen den røde standbyknap, der lyser, men for lang tid siden burde der være fundet tekniske løsninger.

Jeg mener også, vi skal se på, hvad der skal ske fremover, når vi skal omlægge bilafgifterne. De biler, der kører længst pr. liter brændstof, burde have en lavere afgift, og jeg mener, det er forkert, at man faktisk belønner de store, tunge biler i dag. Det burde man også se på.

Jeg mener også, man skal se på, hvad der egentlig er sket på området. Regeringen har arbejdet for et stort reduktionsmål i EU, og det er jo også en af de veje, vi skal gå. Hvis der skal ske en afgørende forskel på området, skal vi løfte i flok og ikke kun på EU-plan, men på verdensplan. At EU vil vise vej og stå for et fremskridt, skal vi hilse velkommen, for mange af de andre EU-lande har en forpligtelse til at handle, sådan som Danmark allerede har vist man kan gøre.

Der kunne siges meget mere om disse ting, men da tiden ikke tillader mere, må jeg hellere holde her.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare være helt sikker på, at jeg forstod hr. Jørn Dohrmann rigtigt. Er hr. Dohrmann enig i, at FN's klimapanel og de videnskabsmænd, der står bag det, er 90 pct. sikre på, at en del af klimaforandringen er menneskeskabt, altså enige om, at der er 90 pct.s sikkerhed for det? Det er det første.

Det andet er: Når hr. Jørn Dohrmann giver udtryk for lidt tvivl om, hvorvidt det nu også er helt rigtigt, hvilke konsekvenser har det så for hr. Jørn Dohrmanns politiske synspunkter? Hvilke initiativer undlader han at tage, fordi han tror, der alligevel er en lille smule usikkerhed omkring det?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg mener, vi alle sammen er forpligtet til at gøre det, der står i vores magt, f.eks. at tænke os lidt om, når vi køber en ny bil: Skal det være de største benzinslugere, vi skal køre rundt i, hvis vi ikke har behov for det? Og skal vi købe flere energirigtige ting, altså køleskabe, komfurer og den slags? Vi har alle sammen et medansvar for at reducere vores CO₂-udslip, og jeg synes i hvert fald, vi skal sige til os selv, at her kan vi være med til at gøre noget allerede i dag.

Men jeg må også sige, at 10 pct. af de forskere, som har bidraget til rapporten, ikke er enige med de øvrige 90 pct., og det er afgørende. Kan man så være hundrede procent sikker på, at problemet kun er menneskeskabt? Nej, det kan man jo ikke. Der er meget, der indikerer, at vi er med til at påvirke klimaet, og selvfølgelig har vi en forpligtelse til at bruge de mest energirigtige ting, men jeg tror ikke, det er hele løsningen på problemet.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er lidt ærgerligt, at hele grundlaget for hr. Dohrmanns tvivl er forkert, for hr. Dohrmann tager jo fejl. Det er jo ikke sådan, at 10 pct. af forskerne siger, at de ikke tror, det er menneskeskabt. Det er sådan, at alle siger, at der er 90 pct. sandsynlighed for, at det er tilfældet, og det er jo ikke helt det, hr. Dohrmann siger. Det er min kommentar.

Så vil jeg bare spørge hr. Dohrmann, om han er enig i, at det er vigtigt, at den industrialiserede del af verden har reduceret sit CO₂-udslip

med 60-80 pct. i 2050, eller om det er sådan, at tvivlen får hr. Dohrmann til at sige, at det ikke er så vigtigt.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vi har ikke lagt skjul på, at vi synes, at man skal reducere CO₂-udslippet så meget, som det nu kan lade sig gøre. Men i dag kan vi ikke sige, om det bliver med 30 pct. eller 50 pct., for det er jo et gæt om fremtiden. Allerhelst ville vi reducere med 100 pct., men vi kan jo ikke bare vedtage noget, som vi ikke selv er herre over.

Og hvorfor er man ikke 100 pct. enig i rapporten? Der er 10 pct., som man kan sige er i tvivl, og kunne vi ikke få en redegørelse for, hvad de 10 pct. er uenige i? Hvis man var helt skråsikker med hensyn til, hvad vi skal gøre og hvordan, ville det jo være 100 pct.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg må lige sige, at det ikke er sådan, at 10 pct. af forskerne ikke er enige. Forskerne er enige. Det er en enighedsrapport, hvor de siger, at sandsynligheden for, at drivhuseffekten er menneskeskabt, er 90 pct. Jeg siger det, for at der ikke skal stå alt for meget usikkerhed tilbage.

Men det, jeg egentlig vil spørge hr. Dohrmann om, er angående noget, han sagde tidligere. Han sagde, at vi har noget af verdens dyreste el – det er nu ikke ganske rigtigt, men det var hans påstand. Kan hr. Dohrmann forklare mig, hvorfor el er blevet dyrere i en periode, hvor den vedvarende energi i Danmark ikke er blevet udbygget? Nu snakker vi altså om Danmarks elpriser, og hr. Dohrmann ville nærmest have det til at se ud, som om det var tilskud til vedvarende energi, der havde fået prisen op. Men hvorfor er prisen på el så steget i Danmark gennem de seneste 5 år, hvor der stort set ikke er skabt mere vedvarende energi?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Lad os bare sige det helt klart: Der er altså ikke hundrede procent enighed om, hvorvidt CO₂-problemet er menneskeskabt, det må vi bare slå fast. Uanset om det er 90 pct., eller om det er 10 pct., eller hvad man nu vil hævde, er forskerne ikke hundrede procent enige om, at problemet er menneskeskabt.

Så vil jeg også bare sige, at der jo er mange ting, der gør, at energipriserne stiger i Danmark.

Det skyldes skatter og afgifter og tilskud til vindenergi, og man kan jo stille sig selv det simple spørgsmål: Hvorfor skulle vindmøllerne have en speciel afregningspris, hvis man vil påstå, at energien ikke er blevet dyrere? Det er selvfølgelig, fordi det er dyrere at sætte vindenergi i gang. Man vil have en garanti for, at når man producerer noget vindenergi, får man også en bestemt afregningspris.

Vi har eksempler på, at nogle dage koster det faktisk penge at komme af med den el, som bliver produceret af vindmøller, fordi der er en garantipris, så verdensmarkedsprisen er billigere end den garantipris, man får. Det koster at være med på den vogn.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Først om FN's klimarapport: Det er altså sådan, at FN's klimarapport er udtryk for enighed blandt alle de forskere og lande, der har været involveret, så det er ikke sådan, at der er 10 pct., der er uenige. De er alle sammen enige, og bagefter vil jeg gerne vise hr. Dohrmann, hvor det står i rapporten.

Så om elprisen: Hr. Dohrmann siger, at det jo er sådan, at skatter og afgifter stiger. Jeg troede, der var skattestop her i landet, så afgifterne kan da ikke være steget de seneste 6 år. Afgifterne er ikke steget, og der er ikke kommet mere vedvarende energi, så hvad er hr. Dohrmanns forklaring på, at elprisen alligevel er blevet højere i den periode?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil bare sige, at FN's klimarapport jo siger, at der er hundrede procent enighed om, at der er 90 pct.s sandsynlighed for, at problemet er menneskeskabt; det siger alle. Men det er ikke ensbetydende med, at man er fuldstændig bombesikker på, at det er menneskeskabt, man er sådan set hundrede procent enig om, at der er 90 pct.s sandsynlighed for det, og det betyder altså ikke, at man er helt skråsikker på, at der ikke er andre årsager til det.

Kl. 15.15

Hvis vi var hundrede procent sikre på, at det er menneskeskabt, hvorfor forsker vi så i andre ting? Jeg spørger bare. Hvorfor skulle vi afsætte

penge på finansloven til andre ting og forske på andre områder, hvis vi var enige om, at problemet er menneskeskabt? Så kunne vi jo løse det ved at sætte ind de steder, hvor vi er enige om at der bliver skabt mere CO₂. Jeg vil bare sige, at man kun kan konkludere, at professorerne er hundrede procent enige om, at de er uenige.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Fra Det Radikale Venstres side har vi støttet miljøministeren fra første sekund i bestræbelserne på at få et dansk værtskab for klimakonferencen i 2009, og vi er også enige i de betragtninger, som blev fremlagt indledningsvis, om, at vi kan bidrage til at skabe en proces, der måske giver endnu stærkere fremdrift end alternativet. Vi synes, det er et godt initiativ, det vil jeg gerne understrege.

Derfor vil jeg spørge hr. Jørn Dohrmann, om hr. Jørn Dohrmann også har indset, at det har været nødvendigt at vende på en tallerken, foretage en kovending, eller hvad man nu kalder det, på dette område. I forbindelse med Nairobi-konferencen i november 2006 udtrykte hr. Jørn Dohrmann jo modstand imod, at Danmark fik værtskabet i 2009, og truede med at blokere over for regeringen, hvis den ville ansøge om værtskabet. Er hr. Jørn Dohrmann blevet klogere, eller hvad ligger der til grund? Mener hr. Jørn Dohrmann det samme som i november, eller hvad er forklaringen?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vi konstaterede, at regeringen gerne ville være vært for konferencen i 2009, og så sagde vi: Jamen hvis man gerne vil det, må man selvfølgelig også selv finde penge på finansloven til den slags ting.

Vi synes, det er vigtigt med en konference om at få reduceret CO₂-udslippet. Om det så bliver i Danmark eller i Brasilien, eller hvor man nu ønsker at afholde den konference, er ikke så afgørende for Dansk Folkeparti. Det afgørende er, at der sker fremskridt, og at landene er parate til at tage et ansvar og gerne vil stille lokaler til rådighed, men de skal bare ikke tro, at de kan købe sig indflydelse på den måde.

Derfor har vi stadig den holdning, at man selvfølgelig skal overveje det nøje, inden man siger: Jamen nu har vi løsningen på problemet. Det med værtskabet må vi så tage til den tid, når

vi ser, hvordan det kommer til at spænde af, og om vi overhovedet får lov til det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det hr. Johs. Poulsen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Selv om der blev sat mange ord på, kan jeg forstå, at Dansk Folkeparti ikke længere vender sig mod værtskabet, som man gjorde i november måned, så det er altså det totalt modsatte synspunkt. Man vender sig ikke længere mod værtskabet, det synes jeg er godt, og Dansk Folkeparti truer ikke længere med at blokere for et dansk værtskab. Det synes vi også er positivt.

Men når hr. Jørn Dohrmann alligevel siger, at det sådan set er ligegyldigt, hvor konferencen afholdes, er det så sådan, at Dansk Folkeparti står bag det forslag til vedtagelse, der er fremsat? Selv om det ikke er omdelt endnu, kan jeg forstå, at det er et af de punkter, man vil arbejde for, så er Dansk Folkeparti ligeglade, som de siger fra talerstolen, eller mener de det, der står på papiret?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vi står ved det, der står på papiret, altså at vi stadig skal gøre en ambitiøs indsats på området.

Det er jo klart, at Brasilien også kan klare opgaven, så det er ikke afgørende for os, om konferencen bliver afholdt i Danmark eller i Brasilien. Men det er en ambitiøs indsats, når et land som Danmark siger: Jamen vi kommer med et tilbud til resten af verden. Hvis der ikke er andre, der vil afholde den, vil vi gerne gøre det. Det synes jeg er fair nok, men man skal bare have pengepungen med hjemmefra. Vi har ikke været vilde med, at Danmark ligesom skal trænge sig foran nogle af de andre på området, men det er da ambitiøst af en regering at sige, at det er dens mål. Jeg kan godt forstå, hvis resten af oppositionen ærgrer sig over, at det ikke var deres idé, men det er jo miljøministeren, der skal have en ca-deau.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Jeg kan forstå på hr. Dohrmanns udtalelser om værtskabet for 2009-konferencen, som jeg synes er en glimrende idé, at hr. Dohrmann faktisk er

ligeglad med, hvor den bliver afholdt; det kan være i Danmark eller Brasilien eller et tredje sted. Men hvis man læser den vedtagelse, som hr. Dohrmann er medforlagsstiller på, står der rent faktisk, at Folketinget opfordrer regeringen til at fortsætte den ambitiøse indsats, som også tilbuddet om dansk værtskab for klimakonferencen i 2009 understreger.

Nu synes jeg egentlig, hr. Dohrmann må finde ud af, hvad hr. Dohrmann vil på området. Vil hr. Dohrmann bakke op om 2009, eller vil hr. Dohrmann bakke ud, havde jeg nær sagt?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det er jo klart, at Dansk Folkeparti gerne ser, at de møder bliver afholdt, for vi mener, det er vigtigt, at landene mødes og får diskuteret, hvad de kan gøre for at reducere CO₂-udslippet. Det er helt klart, at Dansk Folkeparti synes, det er godt, at der bliver afholdt de møder rundt omkring i verden.

Desuden vil jeg sige, at i bund og grund er det jo fuldstændig ligegyldigt, om brasilianerne skal flyve til Danmark, eller om danskerne skal flyve til Brasilien. Det CO₂-udslip, som kommer, fordi alle de politikere skal flyves rundt i de dage, er jo enormt, og når 6.000 mennesker skal mødes og tale om de ting, kunne det set fra min stol godt gøres på andre måder, så vi som politikere selv kunne være med til at reducere CO₂-udslippet. Men jeg forstår, at det ønsker hr. Torben Hansen ikke.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Det begynder altså at blive lidt underligt. Jeg læste op fra en vedtagelse, som hr. Dohrmann er medforlagsstiller på, om at bakke op bag værtskabet i 2009, jeg spurgte, om hr. Dohrmann bakkede det op eller ej, og jeg får et, for at sige det mildt, yderst uklart svar. Bakker hr. Dohrmann op om dansk værtskab i 2009, som hr. Dohrmann selv er medforlagsstiller på i dag, eller gør hr. Dohrmann det ikke? Svaret er meget simpelt – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg mener helt klart, at det, regeringen fremlagde i Nairobi, er en ambitiøs plan for, hvad den ønsker på området, og når man vil afholde en klimakonference i 2009, er det set med mine øjne en ambitiøs indsats. Men det er ikke det samme

som at sige, at vi er vendt fuldstændig rundt på en tallerken og nu siger, at vi bakker det, regeringen gør, op.

Vi mener helt klart, at det ikke gør den store forskel, om den afholdes i Danmark, eller om den afholdes i Brasilien, eller hvor den nu bliver afholdt. Det, der er vigtigt for os, er, at man når frem til nogle resultater på området, og at man får reduceret CO₂-udslippet i verden. Derfor mener vi, at når nogle lande tage teten, er det en ambitiøs indsats, og det er det, vi lægger mærke til.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt at slå fast, at de menneskeskabte klimaforandringer er et faktum, som bekymrer almindelige mennesker, og det bliver vi nødt til at reagere på og gøre noget ved. For Det Konservative Folkeparti er det også vigtigt, at vi tager et fælles ansvar og finder løsninger på nationalt, EU- og globalt plan, som kan være med til at afhjælpe problemerne.

Vi mener, at en ambitiøs, langsigtet løsning er det, der skal til, og vi er ikke afvisende over for at indgå bindende aftaler på området. Derfor har vort partis ministre, miljøministeren og transport- og energiministeren, i lang tid arbejdet på at finde løsninger, og de er nu kommet frem til et resultat, som gør en forskel.

Når man læser om konsekvenserne af den globale opvarmning, kan det lyde som dommedag, og det kan skabe en angst for, at vores civilisation er på vej til at udslette sig selv. Det er ikke en frygt, vi deler i Det Konservative Folkeparti. Vi mener, at den høje levestandard har medført mange forbedringer for befolkningen, og vi er ikke bange for at fortsætte væksten. Indgreb for at redde klimaet behøver heller ikke at medføre, at vi sætter væksten i stå. En rigtig indsats vil betyde, at vi kan bruge flere kræfter på miljørigtige løsninger, som kan danne grundlaget for vækst og beskæftigelse i fremtiden.

Kl. 15.25

Socialdemokraterne påstår, at det er deres fortjeneste, at man nu har sat sig ambitiøse, bindende mål i EU, og at det kun er på grund af deres indsats, at vi i sidste øjeblik får reddet verden. Det kan godt være, at det ser sådan ud set

ud fra Socialdemokratiets synsvinkel, men det må bygge på, at Socialdemokratiet ikke har opdaget, at regeringens politik er ændret for længe siden.

Det Konservative Folkeparti tilslutter sig kravet om hurtig handling. EU's bindende mål om 20 pct. vedvarende energi i 2020 er et vigtigt fremskridt, og vi tilslutter os, at Danmark kan gå videre end det. Danmark arbejder aktivt for, at vi allerede nu kan sætte en 30 pct.s reduktion af klimagasserne inden 2020 som målet, og her er vi enige med Socialdemokratiet – troede vi. Men ikke så såre er vi kommet på omgangshøjde, før Socialdemokratiet kan finde endnu højere mål at sætte og dermed kommer med et klart overbud.

Gevinsten i aftalen i EU er et klart eksempel på, hvordan et lille land er i stand til at påvirke den store sammenhæng. Danmark er klart i førertrøjen, ikke mindst som følge af en konservativ indsats. Det sætter sig nu spor i den politik, der bliver ført på EU-plan, og da global opvarmning jo er et grænseoverskridende spørgsmål, er den rigtige løsning netop at finde svar på problemerne i EU. EU ligger nu i det absolutte førerfelt og kan vise, hvorledes det kan lade sig gøre at arbejde med disse problemer, og komme med en løsning, som forhåbentlig vil blive kopieret i USA og også vil præge diskussionen i hele verden.

Den fjerde FN-rapport er kun en smule mere markant end de tidligere, men forskellen er, at den med endnu større sikkerhed end tidligere siger, at der er sket klimaforandringer. Det betyder jo, at der nu er behov for at fortsætte den førte politik og sikre, at vi følger op med konkrete initiativer, som gør, at vi kan leve op til de målsætninger, vi har sat os.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Christian Wedell-Neergaard sagde, at det ikke er gået op for Socialdemokraterne, at det er længe siden, regeringen havde skiftet politik. Nu går jeg ud fra, at hr. Wedell-Neergaard som konservativ er interesseret i historie, også samtidshistorie, og kan hr. Wedell-Neergaard så bekræfte, at det faktisk kun er en måned siden, regeringen skiftede politik angående klimamålet i EU og gik fra at sige 20 pct. som forpligtende CO₂-reduktion til at sige 30 pct.? Og kan hr. Wedell-Neergaard også bekræfte, at det er under et halvt år siden, at regeringen var imod bindende mål for vedvarende energi?

Jeg skælder ikke regeringen ud for at skifte kurs på området, for det synes jeg er fortrinligt. Men det er vel også relevant med bare lidt historisk sandfærdighed.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg kan først og fremmest bekræfte, at Det Konservative Folkeparti har arbejdet for en ambitiøs klimapolitik gennem meget lang tid, og jeg kan bekræfte, at de konservative ministre også har haft en ambitiøs målsætning.

Det er jo netop derfor, det kan lade sig gøre at fastsætte en 30 pct.s reduktion. Der står 21 pct. i Kyotoaftalen, og så er det jo naturligt at pege på, at de 30 pct. er det, som Danmark vil arbejde for. Men det skal naturligvis være bindende mål, ellers giver det ingen ændring. Prøv at tænke på, at i EU har vi Polen med store kulressourcer og Frankrig med store mængder atomenergi. Det skal alt sammen ind under den samme hat, og derfor må det være bindende mål, for ellers opnår man ikke noget med sådan en aftale. Derfor er aftalen skruet sådan sammen, som den er, og jeg synes, det er en flot aftale, som bringer EU i førertrøjen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu spurgte jeg sådan set ikke om, hvad hr. Wedell-Neergaard eller andre konservative gerne vil have. Jeg spurgte sådan set bare om de almindelige kendsgerninger.

Kl. 15.30

Når hr. Wedell-Neergaard siger, at det er længe siden, regeringen har skiftet holdning, er det så ikke stadig væk korrekt, at regeringen for et halvt år siden ikke gik ind for bindende mål for vedvarende energi i EU, og at regeringen for en måned siden stadig væk ikke gik ind for, at EU skulle forpligte sig til, at udslippet af drivhusgasser skal ned med 30 pct. i 2020? Det vil tjene hr. Wedell-Neergaards eftermæle, hvis han siger, at jeg har ret, for det er sådan set dokumenterbart, hvad jeg står og siger.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg er udmærket klar over, at fru Anne Grete Holmsgaard vil pege på, at det naturligvis er oppositionens resultat, at vi har fået den ambitiøse politik. Jeg vil bare sige, at det for Det Konservative Folkeparti hele tiden har været vigtigt at være i førertrøjen, og derfor var det også vigtigt

at fastslå, at vi skulle have 30 pct. og ikke de 21 pct. Det vil vi naturligvis fortsat arbejde for, og sker der ændringer, teknologisk eller på anden vis, så må vi arbejde for det.

Det er jo en ganske almindelig politisk proces, hvor det har været nødvendigt eller muligt at sætte endnu mere ambitiøse mål, og jeg er da fuldstændig opmærksom på, at der gradvis sker skift, efterhånden som mulighederne viser sig, og dem vil vi også rette os efter i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg synes, det er udmærket, at hr. Christian Wedell-Neergaard bekræfter, at regeringen har skiftet politik, og at det er sket for nylig – om det så er oppositionens skyld, eller det er af indre drift, det er sket, er jo sådan set lige meget. Det, jeg gerne vil spørge hr. Christian Wedell-Neergaard om, er i forbindelse med, at hr. Wedell-Neergaard flere gange har nævnt ordet overbud, særlig i forbindelse med Socialdemokraterne, og det synes jeg sådan set er en smule uretfærdigt, så jeg vil bare gerne vide, om det, hr. Christian Wedell-Neergaard mener, når han snakker om overbud, er Socialdemokraternes bud om, at man kan have en andel af vedvarende energi på 40-50 pct. i 2025.

Når jeg synes, det er lidt overraskende, at det skulle være overbud, er det, fordi jeg jo selv har siddet i et fremtidspanel, hvor der også sad konservative og diskuterede nogle udspil, der var kommet fra Teknologirådet, og i den debat hørte jeg aldrig den konservative repræsentant tale om, at det var overbud at nå 50 pct. i 2025.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Grunden til bemærkningen om overbud er, at det er helt urimeligt i dag at fremstille en uenighed, for der er fastsat meget ambitiøse mål, som det vil koste meget stor energi at leve op til, og vi har jo også forsøgt at spørge Socialdemokratiet, hvilke instrumenter man ville tage i anvendelse for at nå disse mål. Når man så er på vej mod at nå disse ambitiøse mål, kan man jo i fællesskab sætte sig nye mål, det er der intet, der forhindrer. Men at fastsætte et mål på 40-50 pct. i 2025 er at skyde over målet.

Vi har sagt, at man gradvis skal øge det mål, og jeg kunne forestille mig, at man i 2050 måske kunne nå halvdelen, men det er også med en

væsentlig længere tidshorisont og derfor jo en ganske anden sag.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det, jeg bare ikke helt forstår, er, hvordan hr. Christian Wedell-Neergaard med så stor skrabsikkerhed kan sige, at det er overbud, når vi har siddet i en fremtidsgruppe og arbejdet med energipolitik, hvor der ikke var politikere, der sagde, at de forslag, der kom fra eksperterne, var overbud, selv om de jo sådan set meget godt matchede Socialdemokraternes. Vi har deltaget i konferencer med Ingeniørforeningen osv., hvor de samme ting kom frem, og alligevel holder hr. Christian Wedell-Neergaard fast i, at der er tale om overbud, hvis man siger 50 pct. i 2025.

Hvorfor er der tale om overbud, når de her mennesker, der arbejder med det grundigt og seriøst, siger, at det er der ikke tale om, der er tale om mål, der kan realiseres?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Fordi man dermed fastsætter et mål, som er så højt, og som har så vidtgående konsekvenser, at det i hvert fald ikke er muligt på kort tid at se, hvilke enorme initiativer der skal til for at leve op til det, og derfor må det afvises. Det tjener jo alene til at vise, at regeringens mål ikke er særlig ambitiøst, det lever kun lige op til målsætningen. Og det er jeg naturligvis modstander af, fordi jeg ved, hvad der skal til, jeg ved, hvor betydelig en opgave det vil være at nå de mål, vi nu har sat os, og jeg siger jo også, at vi er klar til at lave om på det, hvis der kommer teknologiske løsninger eller ny viden, som gør, at vi kan gå videre.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er hr. Johs. Poulsen.

Kl. 15.35

Johs. Poulsen (RV):

FN-panelets klimarapport har jo – man kan godt fristes til at sige endnu en gang – slået fast, at vi har en til vished grænsende sikkerhed for, at de klimaforandringer, som er en realitet, er menneskeskabte, og at der skal ske en ganske betydelig CO₂-reduktion inden for de næste 10-20 år, hvis det skal lykkes at dæmpe op for endog meget negative konsekvenser på området.

Naturligvis ved vi alle sammen godt, at det aldrig nogen sinde kan blive et ansvar, som vi alene i Danmark eller for den sags skyld i Europa kan påtage os, men naturligvis er det også vores ansvar. Derfor skal vi både fra dansk side og fra europæisk side kæmpe for, at internationale aftaler bliver af en sådan karakter, at de forpligter og forpligter i ordets egentlige forstand på en sådan måde, at aftalerne er aftaler, der skal leves op til.

Men vi skal samtidig også, synes jeg, og det mener jeg ikke der har været ret meget fokus på i debatten i dag, gøre os klart, at der jo i virkeligheden ikke kun er tale om byrder. Der er blevet talt i debatten indtil nu, som om vi risikerer, at hvis vi sætter os alt for ambitiøse mål – vi hørte det jo også i den allersidste ordveksling – så bliver det så byrdefuldt, at vi ikke kan klare det.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at der jo ikke kun er tale om byrder. Der venter jo i virkeligheden også helt ubegribelige markeder for dem, som er foran i udviklingen, og det er jo interessant, at de perspektiver og de dele ikke indgår, når Finansministeriets regnedrenge går i gang med at kigge på konsekvenser af målsætninger og udspil.

Vi synes fra radikal side, at det er en dimension, som bør fylde meget mere i debatten, og vi synes fra radikal side, at de meget, meget store muligheder, der også ligger i at være langt fremme på det her felt, skal udnyttes i langt højere grad. Derfor har vi da også den opfattelse, at vi skal sætte os ambitiøse mål, også mere ambitiøse end dem, som vi har hørt fra regeringspartiernes side at man lægger op til.

Vi mener f.eks. og har sagt i vores energiudspil, at vi skal reducere vores CO₂-udslip med 50 pct. frem mod år 2025. Når vi siger CO₂-udslippet og ikke deler det op, så hænger det jo sammen med, at der er forskellige muligheder for at nå det mål. Kombinationen af vedvarende energi, energibesparelser og andet vil jo i den rigtige sammenhæng kunne give anledning til, at vi kan nå meget langt. Men det kræver naturligvis, at vi så også får transportsektoren med ind i diskussionen; det kræver, at vi får nogle mere effektive bilafgifter, at vi får en bedre kollektiv trafik, og – set med vores øjne – også, at vi får en road pricing, der reelt betyder, at vi får en afgift på brugen af biler og på belastningen fra den individuelle trafik.

Det kræver også, at de grønne afgifter får et kvalitetstjek. Det er jo i virkeligheden afgifternes skyld, at det er lykkedes at nå så langt, som vi er

nået i dag, og derfor kræver det i virkeligheden også på sigt et opgør med det skattestop, som udhuler de grønne afgifter, og som indtil videre i al fald har blokeret for, at man også kan modernisere og omlægge fornuftigt på det felt.

Derfor er vores tilgang til det, der skal ske i den kommende tid, at vi fortsat håber på, at det kan lade sig gøre at lave et bredt forlig i det her Folketing. Vi tvivler efterhånden på, at det kan lade sig gøre, men vi håber på, at muligheden er til stede, og vi vil fortsat arbejde for det.

Når der derfor er nogle, der i dag har været lidt kede af, at vi også i den her debat nødvendigvis må kigge bagud, så hænger det selvfølgelig sammen med, at det, vi har lært i de sidste 4-5 år under den her regerings levetid, er, at der hidtil, altså indtil for ganske kort tid siden, reelt ikke har været nogen vilje til at sætte politisk handling bag udviklingen på hele det her felt.

Man kan vel ikke bebrejde os, at vi nødvendigvis kigger på, hvad man foretog sig, da den her regering tiltrådte i år 2001. Man lavede et institut for miljøvurdering, som efter vores opfattelse er en god idé på det principielle plan, men man satte samtidig en person i spidsen, som vi alle sammen godt i dag ved blev sat i spidsen for først og fremmest at forplumre debatten, for først og fremmest at skabe betydelig tvivl om, hvorvidt der var menneskeskabte faktorer inde i billedet på klimaområdet, og som først og fremmest skulle lægge en dyne over enhver form for seriøs debat om, hvordan man kunne få sat ind mod de problemer, vi stod med.

Det er altså den her regerings værk, at man gjorde det de første mange år. Det er den her regerings værk, at man derved spildte en periode, hvor vi kunne have sat stærkere ind, men hvor man valgte at gøre noget helt andet, og man valgte det med fuldt overlæg. Det er jo derfor, at nogle af os i al fald vil være helt sikre på, at det, som regeringen nu begynder at sende af signaler og lægge frem som en ny linje, nu også er noget, som man rent faktisk mener. For vi er selvfølgelig godt klar over, at det i al fald for nogle i regeringen er langt vigtigere, hvad fokusgrupper fortæller, eller hvilken stemning man tror der er udeomkring i befolkningen, og hvis stemningen på det her område skulle vende, kunne det jo være, at regeringens politik også vendte igen.

Kl. 15.40

Derfor skal vi lige tro på først, at man reelt er i gang med noget nyt – og det vil jo vise sig, når vi kommer til lakmusprøven: en ny energiaftale.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil da godt spørge den radikale ordfører: Hvordan giver det sig udslag, at Danmark nu skulle være et af de dårligste lande, hvis det, som De Radikale lægger frem her, skal stå til troende?

Vi ved, at Danmark er blandt de mest energieffektive i verden, og alligevel får man sådan en påstand fra De Radikale om, at vi ikke rigtig har gjort noget her fra dansk side. Jeg vil bare spørge: Hvor mange penge har De Radikale afsat på deres finanslov til f.eks. alle de her ting, som hører under vedvarende energi og vindmøller og transportsektoren og alle de andre sektorer? Hvor mange milliarder har Det Radikale Venstre afsat på deres finanslov til det her, så det virkelig kan batte noget?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg synes, det er dejligt, at det også hos Dansk Folkeparti nu er blevet en oplevet kendsgerning, at vi er blandt de mest energieffektive i verden, og at Danmark på mange måder har været i førertrøjen med hensyn til vedvarende energi. Det ved Dansk Folkeparti også godt hvorfor. Det skyldes den indsats, som har ligget i den sidste del af det forrige århundrede.

Virkeligheden er jo – og det behøver man ikke spørge nogen som helst, som bare har fulgt det mindste med i debatten siden 2001, om – at man dengang satte alting i stå på det her felt. Det er en fastslået kendsgerning, og der er ingen grund til at begynde at diskutere, om verden ser anderledes ud på det billede. Det er en fastslået kendsgerning, at den indsats, som lå tidligere – bl.a. som følge af afgiftssystemer og meget andet på det grønne område, har været drivende for det, at vi fortsat har et godt udgangspunkt, men udgangspunktet kunne naturligvis have været langt bedre, hvis man havde udnyttet de sidste 5-6 år på samme vis, som man havde gjort tidligere.

Hvor er pengene afsat? Ja, det er igen udtryk for den der enormt gammeldags tankegang, som Dansk Folkeparti, men måske også regeringen fortsat slæber rundt med på det her område. Jeg gjorde netop opmærksom på i min ordførertale, at der er et enormt potentiale inden for det her område, hvis det bliver grebet rigtigt an. Det er jo ikke kun byrder. Det er kolossale muligheder. Og vi er jo ikke fremmede over for at indrette hverken vores skattesystem eller afgifts-

stem på en sådan måde, at det fremmer vores politiske mål inden for det energipolitiske tiltag. Men det har Dansk Folkeparti jo bundet sig op på at man ikke kan, bl.a. ved at tilslutte sig skattestoppet, som vi kender det.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Taletiden er begrænset til 1 minut. Så er det hr. Jørn Dohrmann for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vi kan konstatere, at De Radikale jo ikke vil fortælle, hvad det her kommer til at koste den enkelte forbruger, og de vil ikke fortælle, hvor meget man skal afsætte i statsbudgettet for at efterleve de her, man kan kalde det visioner, som man så selv vil bryste sig af er skabt, før den her regering kom til og har arbejdet, selvfølgelig med støtte fra Dansk Folkeparti.

Det, vi bare er nødt til at forholde os til, er jo, at når De Radikale sådan set siger, at de gerne vil en hel masse på området her, så vil vi hellere måle dem på, hvad de rent faktisk har været med til at gennemføre, og hvad de rent faktisk så også siger at det her kommer til at koste den enkelte forbruger. Så jeg er nødt til bare at spørge: Er det sådan, at det kan ende med, at De Radikale egentlig stemmer for forslaget til vedtagelse, for jeg kunne høre på de tidligere spørgsmål, at man egentlig var meget stolt af det forslag, som regeringen og Dansk Folkeparti har lagt frem her. Kan vi risikere, at selv De Radikale støtter forslaget, som det er lagt frem?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Ja, nu var der jo igen flere spørgsmål, og jeg har jo så kun mit minut, men lad mig først sige til spørgsmålet, hvad det kommer til at koste, at det endnu en gang er udtryk for den der meget, meget konservative og gammeldags tilgang til, hvordan det her område skal gribes an.

Den korte udgave af svaret er jo, at det vil være alt for dyrt at lade være. Det vil være tude-tosset og alt for dyrt at lade være med at lave en betydelig større indsats på det her område. Og det er jo også det, som de folk, der beskæftiger sig med det her område sådan lidt mere seriøst uden for Christiansborg, fortæller os gang på gang: Se at komme videre, se at få lavet skrappe, bindende mål både nationalt og internationalt, for det driver en udvikling frem, som alt andet lige vil være mere positiv for os end det modsat-

te. Hvis vi gør det her rigtigt, så bliver det billigere for den enkelte forbruger i forhold til et scenarium, hvor man lader være med at foretage sig noget.

Det andet er forslaget til vedtagelse. Her må man sige, at det, vi har forsøgt i al spagfærdighed, jo altså faktisk er at sende et forslag til regeringen, som vil betyde, at man bare nogenlunde skulle leve op til det, man selv tidligere har udtrykt, og det er det, vi håbede man kunne være med på. Selv det er man åbenbart ikke med på i dag.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Vissevasse. Hver gang jeg henviser til SR-regeringens mangler, så siger hr. Johs. Poulsen: Skulle vi ikke tage lige at diskutere det, det drejer sig om? Jeg vil opfordre hr. Johs. Poulsen til at nærme sig nutiden og slippe for den der historiske udredning og for gammel strøm i ledningerne.

Nu gør regeringen en indsats, fastlægger en forskningsindsats, som oven i købet fordobles, og som bringer flere forskningsmidler ind på det her område, end SR-regeringen nogen sinde havde afsat, altså en højere ambition, end vi nogen sinde har set på det her område. Er det ikke sådan, at hr. Johs. Poulsen skal se at komme ned på jorden og tage stilling til det, der rent faktisk sker?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg tror egentlig, at jeg også indledningsvis udtrykte, at når man ikke kan se den her diskussion fuldstændig isoleret fra det, der er sendt af signaler fra regeringen inden for den sidste måned, så hænger det jo sammen med, at der i al fald er nogle af os, som godt ved, at det for nogle i regeringen – jeg tror ikke, det gælder for den konservative ordfører – og i nogle af regeringspartierne er mere vigtigt, hvad man tror er den herskende stemning i befolkningen og i fokusgrupperne med hensyn til, hvilke signaler man sender, end hvad man rent faktisk mener er det rigtige at gøre.

Derfor er vi selvfølgelig lidt bekymrede for, om man skulle komme i den situation om et halvt år eller trekvart år, at folkestemningen muligvis ikke er nøjagtig den samme som nu, og at det så også kunne give anledning til, at man pludselig kan ændre opfattelse igen. Men jo tiere det er sagt fra den her talerstol, at man er ambi-

tiøs på området, også fra hr. Christian Wedell-Neergaards side, jo mere tror vi naturligvis på, at man kan stole på noget af det.

Jeg tror, jeg understregede, og det er jo svaret, at lakmusprøven vil være, når vi skal lave aftalen.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg synes, hr. Johs. Poulsens svar er polemisk og populistisk, og jeg synes, man skulle tage højde for, at der her står, at vi vil fastlægge mål om anvendelse af mindst 30 pct. vedvarende energi i 2025 med hensyn til energibesparelse, en fordobling af forsknings- og udviklingsindsatsen og en indsats omkring andengenerations bio-brændsel. Det er altså helt konkrete mål, som er skrevet ned.

Jeg synes, at hr. Johs. Poulsen skulle være med til at lave en fælles aftale, som betyder, at de instrumenter, der skal til for at opfylde det her, er nogle, vi anvender i fællesskab.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg har svært ved at se, at det skulle være specielt populistisk at henvise til, at lakmusprøven må være, når vi skal lave en energiaftale, hvor de næste forhandlinger jo nu på regeringens foranledning er udsat til maj. Jeg har svært ved at se, at der er noget populistisk i det. Det er jo en helt reel lakmusprøve på, hvad regeringen vil, og om man der er i stand til at leve op til noget af det, man nu forsøger at sende af nye signaler.

Lad mig så sige til, at hr. Christian Wedell-Neergaard spørger, hvorfor vi dog ikke kan stemme for det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti har lagt frem: Ja, vi foreslog jo en, som vi sendte i går. Og man kan med lige så stor ret spørge den modsatte vej: Hvad er det egentlig, der gør, at det forslag til vedtagelse, som vi sendte i går, ikke er acceptabelt? Det kunne man med lige så stor ret spørge om, for en del af det handler jo egentlig først og fremmest om at leve op til noget af det, vi egentlig allerede har aftalt. Selv det kan man åbenbart ikke i dag få regeringen til at bide til bolle på.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det var egentlig en bemærkning, som hr. Johs. Poulsen kom med, som jeg gerne vil have uddybet lidt. Det lød, som om hr. Johs. Poulsen men-

te, at regeringen var kommet langt nok, og at det, man bød på nu, var godt nok, hvis man bare kunne stole på, at regeringen ville holde fast ved det.

Jeg vil bare spørge hr. Johs. Poulsen, om jeg skal opfatte det på den måde, at Det Radikale Venstre mener, det er en tilfredsstillende ambition at have 30 pct. vedvarende energi i 2025.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Nej, så har jeg ikke udtrykt mig klart nok. Men selvfølgelig er jeg af den opfattelse, at hvis regeringen med det, den har udtrykt inden for den sidste måneds tid, er på en ny kurs, som vi kan stole på, så er det selvfølgelig meget mere værd end det, vi har oplevet i de tidligere år. Derfor kan man sige, at det jo er første skridt med hensyn til at komme i den rigtige retning. Jeg synes egentlig, jeg har udtrykt en hel del gange her, at det jo under de videre forhandlinger, som så ligger i maj, om en energihandlingsplan vil vise sig, hvor konkret og hvor fast man er i kødet med hensyn til også at turde at sætte handling bag nogle af de smukke ord, som vi har hørt.

Man skal anerkende fremskridt, og det hørte jeg også hr. Per Clausen tidligere gjorde over for miljøministeren.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Man skal ikke forsømme en lejlighed til at tale godt om andre mennesker, det er jeg helt enig i. Det er meget vigtigt at huske, og jeg bestræber mig på det, selv om det måske er lidt for sjældent, at der er anledning til det. Men jeg vil alligevel gentage mit spørgsmål til hr. Johs. Poulsen:

Er det sådan, at Det Radikale Venstre stadig har den ambition, at man skal op på et sted mellem 40 og 50 pct. af den energi, der produceres i 2025, som skal produceres fra vedvarende energikilder, eller er man under indtryk af regeringens lidt mere positive holdning også selv begyndt at bevæge sig den modsatte vej?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Til det sidste kan jeg svare nej. Vi er ikke begyndt at bevæge os den modsatte vej. Vi har lagt en energiplan frem, som er vores bud på, hvad vi mener kan realiseres. Når jeg i dag i min ordførertale her udtrykte 50 pct.s reduktion af CO₂-

udslippet i 2025, så hænger det sammen med, at vi mener, det er helt realistisk at forholde sig til, hvordan kombinationen kan se ud for at opnå den reduktion. Vi tror måske lidt mere end mange andre, måske også mere end Enhedslisten, at man kan opnå rigtig meget på besparelsessiden.

Kan man opnå rigtig meget der, så kan man sige, at regnestykket jo bliver sådan, at der så er andre elementer, der ikke behøver at fylde så meget. Det ser vi frem til at vi kommer i gang med forhandlinger om, og vi er forhåbentlig enige om, at det afgørende er, at man får en meget betydelig reduktion af vores CO₂-udslip. Det er jo også det, der er anledningen til, at Enhedslisten har – regner jeg da med – rejst forespørgslen her i dag.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu synes jeg, mystikken stiger, for hr. Johs. Poulsen siger, ligesom hr. Torben Hansen sagde på talerstolen, at man vil reducere med 40-50 pct., og at både CO₂ og vedvarende energi skal lande på 50 pct. Der skal være vedvarende energi, og reduktionen skal være 50 pct. CO₂-udslip.

Så er det, jeg bare spørger: Hvordan stiller hr. Johs. Poulsen sig til Enhedslistens forslag til vedtagelse her, som jo netop foreslår de to ting, som hr. Johs. Poulsen står og foreslår fra talerstolen? Er det sådan, at hr. Johs. Poulsen bare står og udtaler sig om, at det vil man godt gøre, men når det kommer til stykket, vil man ikke stemme for?

Nu vil jeg stille samme spørgsmål, som jeg stillede til hr. Torben Hansen: Hvorfor er det ikke med i det forslag til vedtagelse, som hr. Johs. Poulsen er med i? Er det, fordi lakmusprøven ikke gælder med hensyn til, om hr. Johs. Poulsen vil stå ved det, der bliver sagt fra talerstolen?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg tror, jeg bliver nødt til med al respekt at sige til hr. Eyvind Vesselbo, at det er en vis sammenblanding af, hvad jeg har sagt omkring CO₂ og VE, vedvarende energi. Det, jeg har sagt, er, at vi går ind for et reduktionsmål på 50 pct. på CO₂ i 2025 i den plan, vi har lagt frem. Det kan man opnå ved en kombination af flere forskellige ting.

Jeg sagde også i min ordførertale, at det bl.a. kræver, at man får transportområdet med ind i billedet. Vi synes faktisk, det er meget, meget

vigtigt, at man får transportområdet med ind. Det er noget, man har forsømt i rigtig mange år at forholde sig seriøst til. Vi har også anvist redskaberne til, at man der kan få betydelige reduktioner, som måske i virkeligheden er relativt lette at nå for den første dels vedkommende. Det synes vi man skal i gang med.

For så vidt angår forslagene til vedtagelse, har jeg jo allerede til hr. Christian Wedell-Neergaard sagt, at vores forslag til vedtagelse er et spagfærdigt forsøg på at binde regeringen op på noget, vi mener den allerede på en række felter mere eller mindre har forpligtet sig til, og som den derfor let burde kunne sige ja til, men det er noget, der derudover også er af sådan en karakter, at den i hvert fald her burde kunne være med.

Jeg undrer mig fortsat over, at man fra regeringspartierne ikke har meldt tilbage, om man kunne støtte det forslag til vedtagelse, som vi allerede i går sendte til partierne. Det forslag, som er lagt frem af regeringspartierne og Dansk Folkeparti her i salen i dag, har jo ikke engang været sendt til os med henblik på at kunne få en drøftelse, så det tyder jo ikke på en voldsomt seriøs tilgang.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu fik jeg ikke noget svar på, om hr. Johs. Poulsen ville stemme for hr. Per Clausens forslag til vedtagelse. Der står jo det, som hr. Johs. Poulsen står og siger på talerstolen. Der skal laves en konkret plan om at reducere det danske CO₂-udslip med mindst 50 pct. i 2025, og mindst 50 pct. af det danske energiforbrug leveres af vedvarende energikilder. Det kan jeg så forstå at hr. Johs. Poulsen ikke længere går ind for.

Når jeg ikke kan få svar på, om hr. Johs. Poulsen vil stemme for Enhedslistens forslag, kan jeg så få et svar på, om hr. Johs. Poulsen vil stemme for det forslag, de tre partier, Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti har fremsat? For det repræsenterer da en fremstrakt hånd af de helt store til hr. Johs. Poulsen.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Ja, nu er det selvfølgelig kedeligt, hvis hr. Eyvind Vesselbo ikke har haft tid til at overvære hele debatten her i salen, men hr. Christian Wedell-Neergaard har spurgt om det samme, og jeg vil gerne gentage igen, at vi jo altså har fremlagt

et forslag, som er et forsøg på at få regeringen trukket i den rigtige retning, og det står vi naturligvis ved. Det er det forslag, vi stemmer for, og det betyder selvfølgelig også, at vi ikke stemmer for de øvrige forslag.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er fru Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Eyvind Vesselbo sagde heroppefra for en times tid siden, at det er gået op for flere og flere politikere, at den globale opvarmning er et alvorligt problem. Ja, og tak for det. De sidder herovre, dem, det er begyndt at gå op for, og jeg vil selvfølgelig hellere have, at det går op for dem, end at det ikke går op for dem.

Vi har faktisk oplevet 5 år, som har været nærmest spildte i hele processen med at arbejde for, at vi får bugt med den eskalerende, globale opvarmning, og det er et voldsomt problem. Det er altså ikke mere end 5 år siden, vi stod i denne sal, faktisk nøjagtig på det her tidspunkt af året i 2002, hvor regeringspartierne ville have Lomberg på banen.

Det betalte de så 5 mio. kr. for og siden 5 mio. kr. yderligere, og hvad var formålet? Formålet var jo ikke et seriøst institut. Formålet var at få en på banen, som kunne tale problemerne med den globale opvarmning ned, og jeg må jo desværre sige, at det faktisk lykkedes langt hen ad vejen. Pressen røg også på den strategi.

Det er heller ikke mere end 5 år siden, vi også stod her, og hvor regeringen meddelte, at den nu havde besluttet at aflyse tre planlagte havmølleparker i Danmark. Tre planlagte havmølleparker blev aflyst. Samtidig blev alle midler til udvikling af vedvarende energi aflyst. Det var alle midler, og forskningsmidlerne, der var i det daværende Energiministerium, blev halveret.

Det var altså det, der var regeringens offensive dagsorden i 2002. Den holdt ved i mange år. I 2005 – det er altså 2 år siden – fremlagde regeringen et forslag til en energistrategi, som baserede sig på, at markedet alene uden politisk hjælp, uden politiske beslutninger ville sikre udbygningen af vedvarende energi.

Så gudskelov for, at det er gået op for flere politikere i det her Folketing, at den globale opvarmning er et seriøst problem. Jeg tror ikke på, det er sket på grund af FN's fjerde klimarapport, men det, den nok har bidraget til, er at ændre

diskussionen i pressen, for man kommer ikke tættere på end 90-92 pct.s sikkerhed i forskningsresultater for, at man er sikker på den menneskeskabte globale opvarmning, så det har forandret noget.

For langt de fleste mennesker tror jeg, at det imidlertid er den måde, vejret rent faktisk ter sig på, ikke bare i Danmark, men også i andre lande, der har ændret noget. Jeg hører til dem, der af indlysende årsager er meget glad for, at EU nu har besluttet sig for, at man vil have 20 pct. vedvarende energi i 2020, og at det er en bindende beslutning, altså en beslutning, som landene i sidste ende, hvis de ikke går med til det, kan slæbes i retten for. Jeg har sammen med resten af oppositionen slidt og slæbt for, at det rent faktisk blev Danmarks position, og man kan ikke andet end være glad for, at det er blevet det, og det samme gælder, at Danmark vil arbejde for 30 pct. drivhusgasreduktion som forpligtende.

Det, der så er farligt nu, er, hvis man ligesom slapper af og ikke fortsætter, for EU er stadig væk ikke i tilstrækkelig grad på den kurs, hvor man kan sige, at EU virkelig har stor troværdighed. EU har selv erkendt, at 30 pct.s udslip af drivhusgasser i 2020 er nødvendigt, hvis man bare vil have 50 pct.s chance for at undgå faretruende global opvarmning. Men man har ikke forpligtet sig til det endnu.

Her mener jeg så, det er afgørende, at regeringen kommer med en strategi for, hvad Danmark vil gøre i EU nu, ikke om 2 år, men nu og fremover for at få gjort det her til EU's politik og for at få gjort målsætningen om energibesparelser, der nu er vejledende, til en forpligtende, bindende målsætning, sådan at vi rent faktisk med stor troværdighed kan gå ind i de internationale klimaforhandlinger, hvor vi jo godt ved, at specielt store lande som Kina og Indien vil se på, hvad vi gør i EU, som er blandt dem, der er årsagen til det helt store udslip. Hvad gør vi? Hvad påtager vi os selv for at få andre med i forpligtende aftaler?

Kl. 16.00

Derfor spiller det også en stor rolle i det forslag til vedtagelse, vi har lagt frem, at sige, at vi vil have, at regeringen nu kommer med en strategi, arbejder for at synliggøre, hvordan man vil arbejde med det her i EU, og ikke bare siger: Godt overstået forårstopmøde, nu kan vi gå videre til næste punkt på dagsordenen.

Den fare eksisterer jo. Det her er først lige begyndt at trænge rigtig ind i hjernevindingerne

hos stats- og regeringscheferne. Det er en ny problemstilling for dem, som de har ønsket at se bort fra i mange år. Så det kræver virkelig, at man bliver ved for at få ændret det her. Men beslutningen om at gøre vedvarende energi-målene forpligtende i EU er jo også et håb om, at det kan lykkes at komme videre med de andre. Vi har i hvert tilfælde kun EU til at påtage sig det globale lederskab i den her proces.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Og så er det ... nej, undskyld, der er en – lidt sen – markering fra den konservative ordfører, hr. Christian Wedell-Neergaard.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Ja, det beklager jeg naturligvis.

Slidt og slæbt – ja, det kan jeg dokumentere, det kan jeg fortælle at fru Anne Grete Holmsgaard altid gør, og hun arbejder for den rene løsning.

Så får vi igen en historisk redegørelse, og det er jeg selvfølgelig glad for. Men tror fru Anne Grete Holmsgaard ikke, at SF har fået de stemmer, der er at høste på den historiske redegørelse, og i stedet for bør beskæftige sig med den nye situation, som jeg synes er meget spændende, og som Det Konservative Folkeparti jo i al beskedenhed har været med til at skabe?

Der er en dør, og den står ikke på klem, den står fuldstændig åben. Fru Anne Grete Holmsgaard kan gå med ind i stuen og være med til at påvirke det her. Og jeg ved jo, at det er en hjertesag for fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Så vil jeg gerne spørge hr. Wedell-Neergaard, om han er enig i, at den danske regering nu skal arbejde aktivt for umiddelbart at få gjort EU's målsætning for energibesparelse forpligtende, altså bindende, og arbejde for, at 30-procentsmålet for CO₂-reduktionen eller drivhusgasreduktionen også bliver forpligtende.

Er hr. Wedell-Neergaard enig med mig i, at det er det, der skal gøres nu frem til junitopmødet og derefter også, hvis det er nødvendigt? Det synes jeg ville være et fremskridt, for så har vi faktisk en fælles platform at kæmpe videre på, hvis hr. Wedell-Neergaard er enig med mig i det.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu er det jo mig, der stiller spørgsmålene, og derfor er det svært at svare på fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål. Men jeg kunne nærmest sådan i politiske termer sige: Hvad får jeg for det? – forstået på den måde, at det er klart, at regeringen har arbejdet på de 30 pct. De 20 pct. blev et bindende mål, de 30 pct. er under visse forudsætninger, nemlig hvis man kan få USA, Brasilien, Indien og Kina med. Da er vi klar til at gå til de 30 pct., som det også fremgår af EU-aftalen. Så jeg mener, at EU-aftalen bringer os et stort skridt videre.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er det jo ikke svært at svare på et spørgsmål, når man har ordet, så det kunne hr. Wedell-Neergaard have valgt at gøre, men det valgte han så ikke at gøre.

Hvad får jeg for det? spørger hr. Wedell-Neergaard.

En mulighed for, at det rent faktisk lykkes at få en international aftale, som virkelig begrænser udslippet af drivhusgasser, og som gør det, mens det endnu er billigt at gøre det, så vi ikke skubber det til et tidspunkt, hvor det bliver noget nær umuligt og meget, meget dyrt også at begrænse skaderne. Så det er det, hr. Wedell-Neergaard ville få for at gå i partnerskab med mig om det her. Det synes jeg sådan set er en ret god foræring at få, for det er jo det, EU selv siger er nødvendigt, hvis vi bare skal have en chance for at undgå en faretruende global opvarmning.

Så hvorfor ikke bare stemme for vores forslag til vedtagelse? Det ligger jo sådan set på linje med det, tror jeg, hr. Wedell-Neergaard egentlig gerne vil.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Inden statsministeren tog til Bruxelles og forhandlede denne glimrende aftale på plads, var fru Anne Grete Holmsgaard ude sammen med andre oppositionspolitikere og sige, at fru Anne Grete Holmsgaard mente, at man skulle udsætte sagen til sommer. Hun blev så modsagt af sin egen partifælle fra Frankrig, Cohn-Bendit, i EU.

Men jeg vil godt høre fru Anne Grete Holmsgaard: Er det sådan, at fru Anne Grete Holmsgaard med den viden, vi har nu, stadig væk mener, at man skulle have udsat sagen indtil juni måned?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg bliver lige nødt til først at korrigere hr. Vesselbo. Hr. Cohn-Bendit er altså ikke min partifælle. Men i øvrigt var jeg til stede, da Cohn-Bendit sagde det, og nu forstår jeg hans humor ret godt, så det, han sagde, var:

KL 16.05

Ja, venner, jeg er enig med dig, og jeg er enig med den grønne gruppe i Europaparlamentets ordfører, Claude Turmes, men I tror da vel ikke virkelig, at I kan lykkes med det?

Jo, det tror jeg, for jeg tror stadig væk, at det ville have været klogere at bruge de næste 3 måneder til at gøre beslutningen bedre. Jeg siger: O.k., nu er vi så her. Vi har vundet første slag, nemlig det at få gjort målsætningen for vedvarende energi forpligtende, men vi skal sørensusese også vinde de to næste slag, nemlig at gøre energibesparelser forpligtende og få EU til at sige: Ja, vi forpligter os til en nedsættelse af udslippet af drivhusgasser på 30 pct., for det er det, der er nødvendigt, for at man har de bedst mulige chancer for at få en forpligtende, international aftale, som virkelig kan ændre det, vi i øjeblikket gør ved vores klode og kommende generationers miljø.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak til ordføreren. Så er det miljøministeren.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg synes, der her ved afslutningen af debatten er grund til at glæde sig over, hvad jeg faktisk har oplevet som en utrolig positiv debat.

Det er klart, at man godt kan stå og finde den ene og den anden og den tredje ting, som vi kan finde på at stå og sige: Hvad står der i det ene forslag til vedtagelse, og hvad står der i det andet forslag til vedtagelse? Jeg tror ikke, der er ret mange, der kan følge med i den dagsorden, for grundlæggende står der jo ret langt hen ad vejen det samme. Grundlæggende er der en ret stor enighed om, hvilken retning det er, vi skal. Det synes jeg egentlig at de to forslag til vedtagelse fra S, SF og De Radikale på den ene side og VKO på den anden afspejler, og så jeg synes jeg da, det er helt i orden, at der er nogle, der har sådan et par hangs og har behov for lige at lave lidt historieskrivning og kigge tilbage til 2001. Men nu skriver vi altså 2007, og mange gode kræfter har bidraget til, at vi er, hvor vi er nu. Det synes jeg der er grund til at glæde sig over.

Når jeg nu ikke inkluderer Enhedslistens forslag til vedtagelse i den der enighed, er det, fordi jeg egentlig synes, det forslag til vedtagelse, der er fra Enhedslisten, er ganske charmerende, fordi det jo skiller sig markant ud. Der står hele tiden noget om, hvordan vi kan reducere det danske CO₂-udslip og det danske energiforbrug, og hvordan vi skal analysere det ene og det andet. Alt sammen har det noget at gøre med, hvad Danmark kan gøre, og hvad Danmark forbruger.

Enhedslistens modstand mod EU er så stor, at man må lave et fuldstændig forkvaklet forslag til vedtagelse. Det viser jo egentlig, hvad der har været sådan det gamle spor i klimadebatten herhjemme, at man ser det så isoleret dansk, hvor klimaudfordringen jo er global og derfor også skal løses med internationale midler. Som minimum skal det løses på europæisk plan, men grundlæggende skal det jo altså også løses ved, at EU tager førerskab globalt. Der er ikke andre til at gøre det.

Så sagde den socialdemokratiske ordfører, at alle har et ansvar, og at politikerne har et helt særligt ansvar, og det tror jeg ikke der er nogen her der kan være uenig i. Jeg er nødt til lige at korrigere en enkelt ting, som den socialdemokratiske ordfører sagde. Hr. Torben Hansen sagde, at der ikke er sket etablering af vedvarende energi:

Etableringen af vedvarende energi er gået i stå siden 2001, blev der ordret sagt.

Det er jeg altså nødt til at gendrive, for det er ganske simpelt ikke sandt. I 2001 var det 11 pct. af den danske energiforsyning, der kom fra vedvarende energi, sidste år var det lige ved 16 pct. Det er altså vokset støt og roligt år for år ved hjælp af en lang række tiltag.

Og når det gælder energiaftalen for 2004, ved hr. Torben Hansen jo også godt, at regeringen er i fuld gang med at indfri den aftale, bl.a. ved at have nogle havvindmølleprojekter i udbud for tiden og ved at bane vejen for, at vi kan få en udskiftningsordning på land sat i funktion.

Der, hvor der måske lige er en nuance, er i spørgsmålet om, hvem der lige siger: Skulle vi ikke bruge et par måneder ekstra på at få kommunerne, det decentrale niveau, holdt op på deres ansvar, så borgerne måske også får en chance for at give deres besyv med, før vi begynder at lave statslige diktater?

Så sagde hr. Torben Hansen en anden ting, som jeg synes man også lige må opholde sig lidt ved. Hr. Torben Hansen kaldte det for meget,

meget uambitiøst med minimum 30 pct. vedvarende energi i 2025. Der må jeg altså sige til hr. Torben Hansen, at 1.300 nye vindmøller på land a 150 meters højde ikke er uambitiøst. Det er en megaopgave, som titusindvis af borgere vil komme til at blive berørt af, og som man i bogstaveligste forstand vil kunne se udeomkring i landskabet. Jeg synes altså tværtimod, vi skal glædes over, at overliggeren nu er sat. Den er sat med ambitiøse mål på EU-plan, og den er sat med endnu mere ambitiøse mål i forhold til det, den danske regering har spillet ud med nationalt, hvor Danmark kommer ud med endnu mere ambitiøse mål end EU.

Kl. 16.10

Så nu er opgaven udmøntningen. Og det gælder på europæisk niveau, hvor jeg er enig i, at der nu selvfølgelig skal følges op med konkrete tiltag for biler, for fly, for skibe, for ecodesign – altså, hvordan produkter skrues sammen – for forskning, for energieffektivitet og en lang, lang række andre tiltag, der skal følge. Det gælder også udmøntningen på det danske niveau, hvor regeringen jo har inviteret til brede politiske forhandlinger om udmøntningen af energistrategien.

Ville det dog ikke for det første være smukt, om vi i så vigtig en sag, i så vigtig en opgave, der rækker så mange år frem i tiden, bredt i Folketinget tog den opgave på os og sammen gik ud og mobiliserede alle gode kræfter i det danske samfund i stedet for sådan at stå og slå hinanden i hovedet med mere eller mindre spidsfindige detaljer?

For det andet har vi jo altså en stor international opgave foran os, for nu har vi altså ligesom taget det første skridt, nemlig at få EU's position gjort klar. Den næste store hurdle bliver at få en forpligtende international aftale forhandlet hjem.

Også der vil jeg i hvert fald hævde, at Danmark klart har de bedste muligheder for at gøre sin indflydelse gældende og præge forhandlingerne, hvis alle gode kræfter trækker på samme hammel i Danmark, så vi samarbejder om den her enormt store opgave og lader være med at lade der gå indenrigspolitik i den, ikke mindst – og det er det sidste, jeg vil sige – hvis Danmark går hen og får værtskabet for klimakonferencen i 2009. For det er jo, som jeg sagde i min indledning, en stor mulighed for at præge det politiske resultat. Det er også et stort ansvar. Men det er jo også et enormt stort udstillingsvindue for hele verden med, hvad Danmark har at byde på, når

det gælder miljøteknologi, energiteknologi, vindmøller placeret i landskabet og til havs osv. osv. Skulle vi ikke tage at samarbejde om den opgave?

Jeg synes, jeg i dag har hørt relativt stor enighed om målene, når man sådan skræller nogle af drillerierne af. Og jeg synes egentlig også, jeg har hørt forsonlige og imødekommende toner fra oppositionen, når det gælder de midler, regeringen har foreslået. Det glæder mig selvfølgelig. Det vil jeg gerne kvittere for. Og jeg synes faktisk, at debatten i dag er et godt afsæt for, at Folketinget bredt bakker op om den ambitiøse klimapolitik.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt sige, at jeg også meget håber, at Danmark får værtskabet for den internationale klimakonference – COP'en, som den også hedder i dagligt sprog herinde – i 2009.

Men ministeren sagde i starten, at der var stort sammenfald eller overlap mellem de to forslag til vedtagelse. Så vil jeg gerne spørge miljøministeren: Hånden på hjertet, er der egentlig noget i vores forslag til vedtagelse, som miljøministeren ikke kan sige ja til?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg synes slet ikke, jeg vil gå ind i den der meget sådan finurlige diskussion mellem de forskellige partier. Jeg ved også, at spørgeren ved, at vi i sidste uge havde en kontakt om, hvorvidt vi egentlig ikke skulle tage og lave et bredt forslag til vedtagelse.

Så var der jo lige et EU-topmøde, hvis vi nu skal tale rent ud af posen, hvor nogle tænkte: Nej, det kunne jo være, at man skulle bruge lejligheden i dag til sådan at klandre regeringen for, at den er uambitiøs. Den situation kom vi heldigvis ikke i. Alle glæder sig over det gode resultat, og hvis vi nu havde kendt det på forhånd, mon dog så ikke også vi havde kunnet skrive et fælles forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er rigtigt, at det var forud for topmødet, og ingen af os vidste, hvordan det ville gå. Jeg vil nu sige, at jeg var en af dem, der kom med den prognose, at der ville blive besluttet bindende mål, for jeg var rimelig overbevist om, at den ty-

ske kansler, Merkel, ville sætte så meget spil på det her for at få en sejr hjem.

Jeg vil nu godt spørge igen: Nu blev vores forslag til vedtagelse så fremsendt til regeringsordførerne i går, og jeg kan godt se, at det selvfølgelig er lidt senere, end hvis det var blevet fremsat i lørdags, men er der egentlig noget indholdsmæssigt, som miljøministeren ikke kan skrive under på, i det?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nu skal jeg jo passe på, hvad jeg siger. Jeg har ikke forslaget til vedtagelse med herop, og jeg må indrømme, at så meget, meget nøje har jeg ikke studeret og vendt hvert eneste ord, så det vil jeg nødig ind i. Det er jo også op til regeringspartierne ordførere at forholde sig til, hvad de mener om det forslag til vedtagelse.

Men jeg vil om de bindende mål sige: Det var jeg ikke overbevist om, for jeg vidste, at det ville være op ad bakke. Jeg havde siddet ved miljøministermødet og set – og selv rejst diskussioner der, i øvrigt ad flere omgange både uformelt over frokosten og senere hen nede i plenum – hvor mange der ville det, men omvendt også, når det så rigtig gjaldt og vi var ved at være fremme ved snorene, hvor mange der så kæmpede imod det. Derfor har vi hele tiden vidst, at alle gode kræfter skulle mobiliseres.

Kl. 16.15

Det var så heldigvis også det, der skete, og heldigvis fulgte vi ikke fru Anne Grete Holmsgaards råd om at melde ud, at man ellers bare kunne udskyde beslutningen. For jeg tror, at det var meget, meget vigtigt at skabe en situation blandt stats- og regeringscheferne, hvor man vidste, at der ikke var mulighed for at gøre det her om. Det var nu, vi skulle vise vores befolkninger, at vi tager vores ansvar alvorligt, og det lykkedes heldigvis.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ministeren. Og så har hr. Per Clausen lige ønsket formentlig at komme med en afrunding af det hele, hvis det hedder sådan.

Per Clausen (EL):

Det er jo altid fornøjeligt at høre, hvordan der går kludder i udvekslingen af e-mail mellem andre politiske partier. Jeg synes, at debatten jo også har været meget interessant, selv om jeg synes, at det er lidt ærgerligt, når miljøministeren sådan lader sine fordomme skygge for evnen til

at høre og læse. Miljøministeren gav ligesom indtryk af, at der, hvor Enhedslisten skilte sig ud, var ved, at vi ikke forholdt os til, hvad der skulle være EU's politik, og at vi ikke forholdt os til, hvad der skulle være globale løsninger.

Vi har faktisk i hele forløbet deltaget ivrigt i debatten om, hvad vi synes der skulle være EU's linje, og har langt hen ad vejen været enige med resten af oppositionen og forsøgt at udøve det pres, vi nu kan udøve. Vi har også givet bud på, hvad vi mener der skal være EU's udspil og EU's holdning i de globale forhandlinger.

Så jeg må sige, at selv om miljøministeren måske har svært ved at erkende det, så forholder det sig sådan, at Enhedslisten på trods eller måske netop på grund af sin EU-modstand også er i stand til at forholde sig til, hvilken linje vi synes EU skal have. Og det har vi så gjort i den her sag.

Ellers har jeg jo nok også forstået det udspil, der er kommet fra Socialdemokratiet, SF og Radikale Venstre, på den rigtige måde. Man kunne næsten ønske sig, at regeringspartierne også havde opfattet det på den måde, for jeg opfattede det også som en klart fremstrakt hånd, hvor man helt bevidst fjernede kravet om, at der skulle være vedvarende energi på 40-50 pct. i 2025, for det vidste man udmærket godt at regeringspartierne og regeringen ikke ønskede at være med til.

Denne udstrakte hånd blev så modtaget, synes jeg, meget klart på den måde, at man fik at vide, at det, man kan starte med, er at tilslutte sig det, som er regeringens udgangspunkt, nemlig kun de 30 pct. Der må jeg jo sige, at jeg faktisk synes, der er ganske stor forskel på det, og jeg vil da ikke undlade at sige, at jeg syntes, det var et godt initiativ, da oppositionsordførerne i fællesskab skrev en artikel, en kronik i Politiken, hvor det her jo indgik som et væsentligt element i at præsentere et grønt alternativ til den politik, regeringen står for.

Jeg forstår ganske udmærket godt miljøministerens og regeringens ønske om at trække miljø- og energipolitikken og klimapolitikken ud af den politiske debat og gøre det til sådan et konsensusfelt, hvor alle er enige; alle er enige om ikke at tale sammen om fortidens synder, og alle er også enige om ikke at tale om, hvad man stadig væk er uenige om.

Men mit synspunkt vil nu stadig være det, at det får ganske afgørende betydning i fremtiden, om vi i Danmark beslutter os til, at vi vil gøre en indsats for fortsat at gå i spidsen ved at få 50 pct.

af vores energiforbrug produceret ved hjælp af vedvarende energikilder i 2025, eller vi ender med at nøjes med 30 pct. Og selv om den radikale ordfører, hr. Johs. Poulsen, ligesom fik det til at fremstå, som om man sådan set kunne fremsætte en CO₂-målsætning og så bare tilpasse den vedvarende energi-målsætning efter den, så tror jeg, man gør klogt i at erkende, at der er en sammenhæng.

Det, der jo er vores situation i dag, er, at der jo næsten ikke er tid til at få klaret den udfordring, vi står over for. Hvis ikke der nationalt som internationalt hurtigt mobiliseres en markant politisk linje til handling og forandring, så kommer vi for sent. Og det er jo store resultater, der skal opnås.

Hvis vi kigger på CO₂-udslippet i 2050, så er udgangspunktet jo, at den gennemsnitlige verdensborgers udledning kun må være 1,3 t pr. år. Det skal sammenlignes med, at vores befolkning, vi danskere, nu har et udslip på omkring 10 t pr. år, og amerikanerne har 20 t. Så det er altså meget, meget omfattende besparelser, meget, meget omfattende omlægninger af den vedvarende energi, der skal igangsættes.

Det er indlysende, at en stor del af det skal opnås gennem en international indsats, gennem internationale forhandlinger og gennem samarbejde. Efter min opfattelse er det også en klar forudsætning for, at vi når det mål, at Danmark forsøger at være i centrum og i fokus for en indsats, hvor vi hele tiden går foran. Pointen er jo, at ved at insistere på, at vi skal fremskynde vores overgang til vedvarende energi og fremskynde en omlægning af vores transport, sådan at vi får den lagt om til mere kollektiv trafik og også får godstransporten over på skinner og bådtransport, sikrer vi, at vi får en omlægning til nye driftsmidler, som kan tage udgangspunkt i vedvarende energi. Ja, forudsætningen er, at Danmark her jo både kan spille en vigtig rolle ved at vise, hvad der kan lade sig gøre, og at vi også kan spille en vigtig rolle ...

Kl. 16.20

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Af hensyn til ordføreren mener jeg, at vi bør dæmpe støjniveauet en hel del. Værsgo.

Per Clausen (EL):

Ja, jeg ville jo sige, at det var af hensyn til dem, der skulle høre, hvad jeg sagde, men det er i orden med mig.

Det afgørende her er jo, at en forudsætning for, at vi fremover, ud over at fungere inspirende for omverdenen, også er i stand til at leve-re den ny teknologi, de nye produkter, der skal bruges til vedvarende energi, jo er, at vi ikke går i stå ved det, som vi har nået indtil nu, men også fortsætter med nye energiformer, der endnu ikke er så udviklede som vindkraften – solenergi, bølgekraft, jordvarme – og satses på udviklingen af brint i transporten, satses på udviklingen af elbiler, altså hele tiden forsøger at være foran i den teknologiske udvikling.

Hvis Danmark spiller den rolle, samtidig med at vi forsøger at påvirke de internationale forhandlinger, og samtidig med at vi forsøger at indgå forpligtende aftaler internationalt, så har vi en mulighed for at lave et afgørende ryk, sådan at den udfordring, vi klimamæssigt står over for nu, ikke alene bliver til fordel for miljøet, ikke alene medvirker til at indfri de opgaver, vi står over for at sikre, at klimamålsætningen opretholdes, men også kan føre til en økonomisk udvikling, beskæftigelse og på alle måder en bedre samfundsudvikling i Danmark.

Derfor vil vi fastholde det synspunkt, at det faktisk er af afgørende betydning, at ambitionsniveauet også fremover er højt, og vi må så håbe på, at de kommende måneders forhandlinger viser, at det skred, der har været i gang i bevidstheden omkring klimapolitik, enten fører til, at der laves en aftale, hvor man har en målsætning omkring 50 pct. vedvarende energi i 2025, eller at oppositionspartierne indser, at det her faktisk er et usædvanlig godt tema for en kommende valgkamp.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Hvis ikke jeg afbryder alt for meget, vil jeg sige, at der altså kommer en afstemning lige om et øjeblik, så jeg vil bede medlemmerne indtage deres pladser. Men først skal jeg lige høre, om der er flere, som ønsker ordet. Da det ikke tilfældet, kan vi gå til afstemning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 47 af Eyvind Vesselbo (V), Jørn Dohrmann (DF) og Christian Wedell-Neergaard (KF) (*se side 4544*) vedtoges med 62 stemmer (V, DF og KF) mod 2 (EL); 44 (S, RV og SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 46 af Per Clausen (EL) (*se side 4542*).

Forslag til vedtagelse nr. V 48 af Torben Hansen (S), Johs. Poulsen (RV) og Anne Grete Holmsgaard (SF) (*se side 4548*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 145: Forslag til lov om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger. Af miljøministeren (Connie Hedegaard). (FremSAT 1/2 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Bonnesen (V):

Dette lovforslag, L 145, er en del af det store serviceeftersyn af vandsektoren, som Venstre støtter, da det sikrer en mere effektiv vandsektor, der kommer så vel miljøet som forbrugerne til gode, fordi det slår fast, at kommunerne ikke skal tjene på vandforsyningen. Alle har ret til billigt vand af høj kvalitet. Samtidig sikrer aftalen, at hvile i sig selv-princippet bevares og tilføres et prisloft.

Som forbruger kan man ikke købe sit vand hos et andet vandværk. Venstres holdning er derfor, at vandafgifterne skal sikre rent vand i hanerne og intet andet. Derfor skal der holdes godt fast i princippet »hviler i sig selv«, som fortsat skal være det grundlæggende princip, kort sagt en lukket vandkasse, hvor udgifterne til vandværkets drift, vedligeholdelse af nettet, investeringer og afgifter m.v. er opgjort samlet som grundlag for fastsættelsen af vandafgifterne til forbrugerne, således at vandværkets regnskab balancerer.

Kl. 16.25

Det har været et godt princip. Det har sikret, at der ikke trækkes penge ud til andre formål, der ikke har noget med vand at gøre. Det har også sikret, at vandværkerne har kunnet koncentrere sig om at drive vandværkerne bedst muligt. Pengene skal blive i vandsektoren, så